DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 kwietnia 1939 r.

Nr 10

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

USTAWY:

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

ZARZĄDZENIA MINISTRA SKARBU:

ZARZĄDZENIA KOMISJI DEWIZOWEJ:

OBWIESZCZENIA MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU:

OBWIESZCZENIA MINISTERSTWA SKARBU:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

INSTRUKCJE MINISTERSTWA SKARBU:

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU:

227

USTAWA

z dnia 5 kwietnia 1939 r.

o pożyczkach premiowych.

Art. 1. (1) Prawo wypuszczania obligacyj pożyczek premiowych służy wyłącznie Państwu.

(2) Pożyczkami premiowymi w rozumieniu ustawy niniejszej są takie pożyczki, które posiadaczom obligacyj tych pożyczek, oprócz odsetek lub zamiast nich, dają możność wygrania oznaczonych premij pieniężnych w drodze losowań.

(3) Na równi z obligacjami pożyczek premiowych traktuje się odłączone od obligacyj tak zwane „kupony premiowe", „ceduły losowe" itp. dokumenty, uprawniające posiadacza do udziału w losowaniu wygranych.

Art. 2. Przedmiotem obrotu prawnego na obszarze Rzeczypospolitej mogą być jedynie obligacje pożyczek premiowych, wypuszczonych przez Państwo Polskie. Umowy, dotyczące innych pożyczek premiowych, są nieważne z mocy prawa.

Art. 3. Wyłączenie z obrotu prawnego, wynikające z przepisów art. 2, nie dotyczy obligacyj pożyczek premiowych, wypuszczonych przed wejściem w życie ustawy niniejszej, jeżeli zostaną one ostemplowane w czasie i w sposób, ustalony przez Ministra Skarbu, który może oznaczyć opłatę manipulacyjną za stemplowanie.

Art. 4. Przywóz z zagranicy obligacyj pożyczek premiowych, które w myśl ustawy niniejszej nie mogą być przedmiotem obrotu prawnego, jest zakazany i będzie traktowany na równi z uczestnictwem w niedozwolonych transakcjach obcokrajowymi papierami premiowymi.

Art. 5. Zawodowa sprzedaż lub kupno celem odprzedaży obligacyj pożyczek premiowych dozwolona jest wyłącznie Bankowi Polskiemu, bankom państwowym, Pocztowej Kasie Oszczędności, komunalnym kasom oszczędności, Centralnej Małopolskiej Kasie Oszczędności we Lwowie, gminnym kasom pożyczkowo-oszczędnościowym, Centralnej Kasie Spółek Rolniczych oraz przedsiębiorstwom bankowym, wymienionym w art. 2, 3, 4 i 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321).

Art. 6. (1) Sprzedaż na raty obligacyj pożyczek premiowych może być dokonywana tylko na warunkach, które ustali w drodze rozporządzenia Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, i tylko przez te instytucje i przedsiębiorstwa bankowe, wymienione w art. 5, które uzyskają na taką sprzedaż szczególne zezwolenie Ministra Skarbu. Zezwolenie to może być w każdej chwili cofnięte. Minister Skarbu decyduje w tych przypadkach według swobodnego uznania.

(2) Minister Skarbu ustalać będzie w drodze zarządzeń granicę największych korzyści majątkowych, jakie wolno będzie sprzedającym wymawiać sobie w umowach sprzedaży.

(3) Naruszenie ustalonych warunków sprzedaży na raty będzie traktowane na równi ze sprzedażą papierów premiowych bez zezwolenia.

Art. 7. Sprzedaż na raty obligacyj pożyczek premiowych, określonych w art. 3, jest zakazana.

Art. 8. (1) Sprzedaż promes na pożyczki premiowe jest zakazana.

(2) Za promesę w rozumieniu artykułu niniejszego uważa się oświadczenie, mocą którego właściciel obligacji pożyczki premiowej zobowiązuje się wypłacić nabywcy promesy całą lub część wygranej, jaka może przypaść na tę obligację w rozgrywaniu wygranych danej pożyczki premiowej.

Art. 9. Odpowiedzialność karną za naruszenie przepisów ustawy niniejszej określa prawo karne skarbowe (art. 196 — 199).

Art. 10. Ustawa niniejsza nie narusza przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584).

Art. 11. Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy prawne w sprawach, uregulowanych ustawą niniejszą, a w szczególności:

1) ustawa z dnia 7 listopada 1862 r. (Dz. U. P. austr. Nr 85) o interesie promesowym;

2) ustawa z dnia 30 czerwca 1878 r. (Dz. U. P. austr. Nr 90) o sprzedaży losów na raty;

3) ustawa z dnia 28 marca 1889 r. (Dz. U. P. austr. Nr 32) o obligacjach premiowych, tudzież o obwieszczaniu i zalecaniu losów i loterii zakazanych;

4) ustawa z dnia 8 czerwca 1871 r. (Dz. U. Rz. N. Nr 25, str. 210] o papierach wartościowych z premiami;

5) § 7 ustawy z dnia 16 maja 1894 r. (Dz. U. Rz. N. str. 450) o interesach na raty.

Art. 12. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 13. Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 kwietnia 1939 r. Nr 33, poz. 210).

228

USTAWA

z dnia 5 kwietnia 1939 r.

o pomocy Skarbu Państwa przy niektórych długoterminowych pożyczkach w listach zastawnych Państwowego Banku Rolnego.

Art. 1. (1) Skarb Państwa — poczynając od 1 stycznia 1939 r. — będzie opłacał za dłużników Państwowego Banku Rolnego aż do całkowitej spłaty pożyczki część należności na umorzenie kapitału, oprocentowanie i dodatek administracyjny, a mianowicie:

1) 1% w stosunku rocznym od imiennej sumy pożyczek, udzielonych w listach zastawnych emitowanych przed 1 stycznia 1933 r., zabezpieczonych na nieruchomościach o obszarze nie przewyższającym 100 ha;

2) 1,42% w stosunku rocznym od imiennej sumy pożyczek, udzielonych w $4^{1}/_{2}$% listach zastawnych Państwowego Banku Rolnego serii I, zabezpieczonych na nieruchomościach o obszarze nie przewyższającym 100 ha;

3) 2,72% w stosunku rocznym od imiennej sumy pożyczek, udzielonych w $4^{1}/_{2}$% listach zastawnych Państwowego Banku Rolnego serii II.

(2) W przypadku obniżenia dodatku administracyjnego, opłaty Skarbu Państwa, ustalone w ust. (1), ulegną takiemu samemu obniżeniu.

Art. 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do pokrycia całkowitej lub częściowej różnicy pomiędzy wartością imienną $4^{1}/_{2}$% listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego serii II a sumą, uzyskaną z ich realizacji.

Art. 3. Sumy niezbędne na wydatki, przewidziane w art. 1 i 2, będą corocznie wstawiane do budżetu Państwa.

Art. 4. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 kwietnia 1939 r. Nr 33, poz. 211).

229

USTAWA

z dnia 5 kwietnia 1939 r.

o zmianie ustawy o oddaniu „Francusko-Polskiemu Towarzystwu Kolejowemu", Spółce Akcyjnej w Paryżu, kolei Herby Nowe — Gdynia z odnogą Siemkowice — Częstochowa do eksploatacji oraz o udzieleniu poręki państwowej.

Art. 1. W ustawie z dnia 27 kwietnia 1931 r. o oddaniu „Francusko-Polskiemu Towarzystwu Kolejowemu", Spółce Akcyjnej w Paryżu, kolei Herby Nowe — Gdynia z odnogą Siemkowice — Częstochowa do eksploatacji oraz o udzieleniu poręki państwowej (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 350) dotychczasowa treść art. 1 staje się ustępem 1, a, jako ust. (2), umieszcza się przepis o brzmieniu: „(2) Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu może za zgodą Spółki zmieniać wymienione w ust. (1) warunki koncesyjne".

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Komunikacji: *Ulrych*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 kwietnia 1939 r. Nr 33, poz. 212).

230

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 4 kwietnia 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 października 1938 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W wykazie Nr 1, stanowiącym załącznik do § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 października 1938 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 570) dodaje się nowe pozycje o brzmieniu:

Pozycje i punkty taryfy celnej przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
24 z p. 3	Nasiona słonecznika zmiażdżone w postaci makuchów — do celów pastewnych	bez cła
z 162 z p. 4	Krawężniki na chodniki wszelkich wymiarów	bez cła
477	Żużle Thomasa, Martina i inne tym podobne	bez cła
z 868	Cegły z asfaltu z piaskiem pn. „Bitukas"	5.—

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po dniu ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 kwietnia 1939 r. Nr 33, poz. 214).

231

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 7 kwietnia 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych i Skarbu o samopomocy rolnej.

Na podstawie art. 38 ust. (2) i 95 ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200) zarządzam co następuje:

§ 1. W warunkach określonych w art. 38 ust. (1) ustawy o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych stosowana będzie samopomoc rolna zgodnie z przepisami rozporządzenia niniejszego.

§ 2. (1) Samopomoc rolna obejmuje obowiązek okazywania wzajemnej pomocy przez:

1) wzajemne świadczenia w formie robocizny oraz użyczania sprzężaju, środków transportu, uprzęży, narzędzi i maszyn rolniczych;

2) wspólne dokonywanie upraw, siewu, pielęgnacji, zbiorów, omłotów oraz zabezpieczenia i przewozu plonów i produktów gospodarstw wiejskich.

(2) Obowiązek samopomocy rolnej można rozszerzyć na materiał siewny i pasze.

§ 3. Samopomoc rolna opiera się na zasadzie wzajemnej wymiany świadczeń w naturze lub odpłatności w gotówce, z wyjątkiem samopomocy okazywanej wspólnie (§ 2 ust. (1) pkt 2) posiadaczom gospodarstw wiejskich, którzy ze względu na specjalne trudne warunki bytowania nie mogą dopełnić świadczeń wzajemnych.

§ 4. (1) Wprowadzenie samopomocy rolnej na obszarze całego województwa lub jego części zarządza wojewoda.

(2) Rozszerzenie obowiązku samopomocy na materiały siewne i pasze w myśl § 2 ust. (2) zarządza starosta na podstawie uchwały wydziału powiatowego.

§ 5. (1) Samopomocą rolną na obszarze gromady kieruje przodownik wiejski. Przodownika wiejskiego oraz w miarę potrzeby jednego do trzech jego pomocników powołuje starosta po wysłuchaniu opinii społecznej reprezentacji rolnictwa. Starosta może w każdym czasie odwołać przodownika wiejskiego i jego zastępców.

(2) Do obowiązków przodownika wiejskiego w zakresie samopomocy rolnej należy:

1) zorganizowanie i kierowanie samopomocą rolną w obrębie gromady na podstawie wytycznych ustalanych przez starostę w porozumieniu ze społeczną reprezentacją rolnictwa;

2) doraźne rozstrzyganie sporów wynikłych przy wykonywaniu samopomocy rolnej.

§ 6. (1) Bezpośredni nadzór nad działalnością przodownika wiejskiego sprawuje wójt, a nadzór zwierzchni starosta.

(2) Organa ustrojowe gromady i gminy obowiązane są do okazywania przodownikowi wiejskiemu wszelkiej pomocy w zakresie wykonywanych przez niego czynności.

§ 7. Jeżeli zajdzie konieczność okazania pomocy na rzecz innej gromady, rozmiar i formę wzajemnych świadczeń w granicach określonych w § 2 ustala zarząd gminy na wniosek przodowników wiejskich gromad zainteresowanych.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 kwietnia 1939 r. Nr 32, poz. 209).

232

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 kwietnia 1939 r.

o stwierdzaniu kraju pochodzenia towarów przy odprawie celnej.

Na podstawie § 12 ust. 4 i § 36 ust. 2 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90 z 1934 r., poz. 820), w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 21 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 641 — przedruk z Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33, poz. 779), zarządzam co następuje:

Rozdział I.

Stwierdzanie pochodzenia towarów przy stosowaniu zniżek i stawek celnych przewidzianych w umowach handlowych.

§ 1.

1) Zniżki i stawki celne przewidziane w umowach handlowych, zawartych pomiędzy Polską a innymi państwami, stosuje się do towarów, pochodzących z terytoriów, których te umowy dotyczą, na podstawie przedstawionego urzędowi celnemu świadectwa pochodzenia, wystawionego zgodnie z przepisami niniejszego zarządzenia.

2) Jeżeli zastosowanie zniżki lub stawki celnej, przewidzianej w umowie handlowej, zostało uzależnione w myśl umowy od przedłożenia specjalnych dokumentów (zaświadczeń, certyfikatów itp.), to zniżki i stawki celne mogą być zastosowane na podstawie tych dokumentów bez żądania świadectwa pochodzenia; świadectwo pochodzenia powinno być jednak przedstawione niezależnie od specjalnego dokumentu przewidzianego w umowie, jeżeli dokument ten nie zawiera stwierdzenia kraju pochodzenia towaru.

3) Zniżki i stawki celne przewidziane w umowach handlowych nie mogą być zastosowane, jeżeli urząd celny ustali, że zgłoszony do odprawy celnej towar nie pochodzi z kraju wymienionego w dokumentach określonych w ust. 1 i 2.

§ 2.

1) Jeżeli nie ma wątpliwości, że towary pochodzą z terytorium, którego umowy handlowe dotyczą, urząd celny może zastosować ustalone w tych umowach zniżki i stawki celne bez świadectwa pochodzenia przewidzianego w § 1 ust. 1 w następujących przypadkach:

a) przy odprawie celnej towarów, przywożonych w niewielkich ilościach — jako wzory i próbki;
b) przy odprawie celnej towarów, przywożonych w niewielkich ilościach w przesyłkach pocztowych lub lotniczych, nie mających charakteru handlowego, jeżeli niehandlowy charakter przesyłki wynika z rodzaju towaru lub ze stosunków odbiorcy;
c) przy odprawie celnej towarów nie mających charakteru handlowego, przywożonych w niewielkich ilościach razem z przedmiotami zwalnianymi od należności celnych na podstawie art. 22 prawa celnego;
d) przy odprawie celnej towarów, przywożonych w niewielkich ilościach do własnego użytku przez mieszkańców granicznego pasa celnego oraz przez turystów, jadących za przepustkami turystycznymi.

2) Nie mogą być stosowane w ramach postanowień ust. 1 te zniżki i stawki celne, których stosowanie jest ograniczone w myśl umów handlowych tylko do ściśle określonego kontyngentu celnego towarów. Zastrzeżenie to nie dotyczy towarów, przywożonych w niewielkich ilościach do własnego użytku przez podróżnych (a w tym i turystów, jadących za przepustkami turystycznymi) oraz przez mieszkańców granicznego pasa celnego.

3) Jeżeli w myśl umów handlowych odprawa celna pewnych towarów z zastosowaniem przewidzianych w tych umowach zniżek i stawek celnych jest ograniczona do ściśle określonych urzędów celnych, to odprawa taka również w przypadkach wymienionych w ust. 1 nie może być dokonana w innych urzędach celnych.

§ 3.

Świadectwo pochodzenia powinno zawierać następujące dane:

a) nazwisko i imię (firmę) oraz adres wysyłającego;
b) nazwę handlową towaru, określającą dostatecznie jego rodzaj, ewentualnie jego nazwę taryfową;
c) wskazanie rodzaju przewozu; przy przewozie drogą wodną powinna być w miarę możności podana również nazwa statku;
d) stwierdzenie, że towar objęty świadectwem jest przeznaczony do polskiego

obszaru celnego; podawania nazwiska lub firmy i miejsca zamieszkania odbiorcy nie wymaga się;

e) stwierdzenie, że towary wymienione w świadectwie są produktami naturalnymi lub wytworami przemysłu danego kraju, a jeżeli chodzi o towary przetworzone w tym kraju w takim stopniu, że co najmniej 50% ogólnej wartości towaru po jego przetworzeniu przypada na koszty robocizny i materiałów kraju przetworzenia— stwierdzenie tego faktu przy jednoczesnym wymienieniu kraju przetworzenia; nazwa kraju pochodzenia względnie kraju przetworzenia powinna być dokładnie wymieniona;

f) znaki i numery, ilość sztuk i rodzaj opakowania oraz wagę brutto i netto;

g) wartość towaru;

h) miejscowość i datę wystawienia świadectwa, pieczęć urzędu lub instytucji wystawiającej świadectwo oraz podpis osoby wystawiającej.

§ 4.

1) Świadectwo pochodzenia powinno być wystawione w języku kraju pochodzenia towaru lub innym języku obcym oraz w języku polskim. Jeżeli świadectwo pochodzenia towaru jest wystawione tylko w języku obcym, urząd celny może zażądać przedstawienia tłumaczenia na język polski całego świadectwa pochodzenia lub tylko nazwy towaru.

2) Tłumaczenie całego świadectwa pochodzenia towaru względnie tylko nazwy towaru może być dokonane również w kraju przez importera lub przez agenta celnego. Tłumaczenie świadectwa pochodzenia powinno być uwierzytelnione bądź przez zaprzysiężonego tłumacza bądź przez izbę przemysłowo-handlową. Tłumaczenie nazwy towaru wolne jest od uwierzytelnienia, chyba że urząd celny ma uzasadnione wątpliwości, czy tłumaczenie jest właściwe.

§ 5.

Świadectwa pochodzenia nie mogą zawierać śladów skrobania, wycierania, wymazywania i t. p.; wszelkie poprawki, które dotyczą istotnych danych, odnoszących się do towaru oraz do kraju pochodzenia i kraju przeznaczenia, powinny być uskutecznione przez przekreślenie pierwotnego tekstu i wypisanie nowego, a ponadto powinny być omówione i stwierdzone podpisem oraz pieczęcią urzędu lub instytucji wystawiającej świadectwo.

§ 6.

1) Świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane:

a) w kraju pochodzenia towaru,

b) w kraju trzecim traktatowym, przez który towar był przewożony, lub w którym był przechowywany, chociażby nie pod dozorem celnym.

2) W kraju pochodzenia towaru świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane:

a) przez urzędy celne,

b) przez inne urzędy w ramach postanowień traktatowych,

c) przez izby przemysłowe i handlowe,

d) przez inne instytucje gospodarcze, notyfikowane Rządowi Polskiemu i przez Rząd Polski uznane.

3) W kraju trzecim traktatowym (ust. 1 pkt. b) świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane przez izby i instytucje gospodarcze, wymienione w ust. 2 pkt. c, d.

4) Na towary pochodzące z kolonii, krajów mandatowych lub krajów pozostających pod protektoratem, objętych umowami handlowymi, świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane również w krajach macierzystych — metropoliach przez izby przemysłowe i handlowe oraz inne instytucje gospodarcze (ust. 2 pkt. c, d), chociażby dane towary nie były przewożone przez kraje macierzyste.

5) Na towary pochodzące z krajów traktatowych pozaeuropejskich, przywożone do polskiego obszaru celnego drogą morską za bezpośrednim dokumentem przewozowym z kraju pochodzenia i bez przeładunku w drodze, świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane przez krajową izbę przemysłowo-handlową, mającą siedzibę w porcie polskiego obszaru celnego, do którego towar został przywieziony; na obszarze W. M. Gdańska powołaną do tego instytucją jest Izba Handlu Zagranicznego w Gdańsku.

6) Postanowienia ust. 1 pkt. b) i ust. 3—5 nie mają zastosowania w tych przypadkach, gdy umowy handlowe zastrzegają, że świadectwa pochodzenia na pewne określone towary powinny być wystawione w kraju pochodzenia towaru przez ściśle wymienione instytucje.

7) Uprawnienia izb przemysłowych i handlowych oraz innych instytucji gospodarczych (ust. 2 pkt. c, d) w zakresie wystawiania świadectw pochodzenia sprawdzają urzędy konsularne R. P., wizujące te świadectwa (§ 7 ust. 2).

8) Świadectwa pochodzenia wystawiane przez urzędy celne są uznawane na zasadach wzajemności.

§ 7.

1) Świadectwa pochodzenia wystawiane przez urzędy celne (§ 6 ust. 2 pkt. a) wolne są od polskiej wizy konsularnej; również wolne są od polskiej wizy konsularnej świadectwa pochodzenia, wystawiane przez inne urzędy kraju pochodzenia (§ 6 ust. 2 pkt. b), chyba, że postanowienia umów handlowych stanowią inaczej.

2) Świadectwa pochodzenia, wystawiane przez izby przemysłowe i handlowe lub inne instytucje gospodarcze (§ 6 ust. 2 pkt. c, d), oprócz świadectw, wymienionych w § 6 ust. 5, powinny być zaopatrzone w polską wizę konsularną, dotyczącą wiarogodności danych zawartych w świadectwie oraz stwierdzającą, że instytucja, która wystawiła dane świadectwo, jest do tego uprawniona.

§ 8.

Urząd Celny może uznać na pisemny wniosek strony duplikat świadectwa pochodzenia, jeżeli strona udowodni, że oryginał nie może być przedstawiony wskutek jego zaginięcia.

Rozdział II.

Stwierdzanie pochodzenia towarów przy stosowaniu pozwoleń na przywóz i pozwoleń na zastosowanie ceł zniżonych i zwolnień od cła, oraz przy stosowaniu stawek kolumny II taryfy celnej przywozowej.

§ 9.

1) Przy odprawie celnej towarów z zastosowaniem pozwoleń na przywóz, wydawanych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu oraz przy odprawie celnej towarów z zastosowaniem pozwoleń Ministra Skarbu na zastosowanie cła zniżonego lub zwolnienia od cła, wydawanych na podstawie rozporządzeń, przewidzianych w art. 23 ust. 1 lit. „a" prawa celnego i na podstawie taryfy celnej, strona obowiązana jest złożyć świadectwo pochodzenia odprawianego towaru tylko w następujących przypadkach:

a) gdy pozwolenie na przywóz względnie pozwolenie na zastosowanie cła zniżonego lub zwolnienia od cła tego wymaga,

b) gdy towar został przywieziony do polskiego obszaru celnego nie bezpośrednio z kraju pochodzenia, lecz za pośrednictwem kraju innego.

2) W przypadkach, przewidzianych w ust. 1 lit. b, urząd celny może odstąpić od żądania świadectwa pochodzenia, jeżeli pochodzenie towaru wynika w sposób niewątpliwy z rodzaju towaru i jego opakowania.

§ 10.

1) Jeżeli towar został przywieziony bezpośrednio z kraju pochodzenia, a pozwolenie przywozu, względnie pozwolenie na zastosowanie cła zniżonego lub zwolnienia od cła (§ 9 ust. 1) nie zawiera warunku przedstawienia świadectwa pochodzenia, wówczas kraj pochodzenia odprawianego towaru może być udowodniony deklaracją celną nadawcy lub dokumentami przewozowymi, jak np. listem przewozowym, konosamentem i t. p.

2) Bezpośredni przywóz ma miejsce wówczas, gdy dokument przewozowy został wystawiony w kraju pochodzenia towaru i opiewa na miejscowość, położoną na polskim obszarze celnym, oraz ważny jest na całą drogę przewozu z kraju pochodzenia do tej miejscowości.

§ 11.

Przy stosowaniu stawek kolumny II taryfy celnej przywozowej nie żąda się udowodnienia kraju pochodzenia towaru, chyba że urząd celny ma podejrzenie, że towar, w myśl przepisów art. 2 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 732), podlega stawkom kolumny I. W przypadku takiego podejrzenia urząd celny może zażądać przedstawienia świadectwa pochodzenia odprawianego towaru.

§ 12.

Jeżeli w myśl §§ 9 lub 11 strona obowiązana jest złożyć świadectwo pochodzenia, to powinno ono być wystawione stosownie do przepisów, zawartych w rozdziale I, z uwzględnieniem ewentualnych warunków specjalnych, zastrzeżonych w pozwoleniu na przywóz albo w pozwoleniu na zastosowanie cła zniżonego lub zwolnienia od cła (np. warunek, aby świadectwo pochodzenia było wystawione w kraju pochodzenia towaru).

§ 13.

Jeżeli przy odprawie celnej towaru strona składa świadectwo pochodzenia, określone w rozdziale I dla zastosowania zniżek i stawek celnych umownych, to nie ma obowiązku przedstawienia świadectwa pochodzenia, zastrzeżonego w pozwoleniu przywozu, względnie w pozwoleniu na zastosowanie cła zniżonego lub zwolnienia od cła (§ 9 ust. 1), jeżeli złożone świadectwo pochodzenia odpowiada wszystkim warunkom, zastrzeżonym w danym pozwoleniu.

§ 14.

Urzędy Konsularne R. P., wizujące świadectwa pochodzenia, wystawione w innym celu, niż dla zastosowania zniżek i stawek celnych, przewidzianych w umowach handlowych, zaopatrują wizę w klauzulę „nie dotyczy zniżek celnych".

Rozdział III.

Stosowanie świadectw pochodzenia.

§ 15.

1) Świadectwo pochodzenia strona obowiązana jest złożyć urzędowi celnemu przy zgłoszeniu towaru do odprawy celnej; świadectwo to może być złożone również po zgłoszeniu towaru do odprawy celnej, nie później jednak, jak przed wydaniem towaru do wolnego obrotu, z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w ust. 2 i 3.

2) Jeżeli strona z usprawiedliwionych przyczyn nie może złożyć w terminie określonym w ust. 1 świadectwa pochodzenia, wymaganego dla zastosowania zniżek i stawek celnych umownych, lub dla zastosowania pozwoleń Ministra Skarbu, przewidzianych w § 9, a zatrzymanie towaru mogłoby spowodować jego zepsucie się, albo narazić stronę na zbyt wysokie koszty lub straty, wówczas naczelnik urzędu celnego na umotywowany pisemny wniosek strony może zezwolić na późniejsze złożenie świadectwa pochodzenia pod następującymi warunkami:

a) wniosek strona powinna złożyć przed wydaniem towaru do wolnego obrotu;

b) z dokumentów przewozowych powinno wynikać, że towar został nadany w kraju jego pochodzenia do bezpośredniego przewozu do polskiego obszaru celnego;

c) przed podjęciem towaru do wolnego obrotu strona powinna złożyć gotówkowe zabezpieczenie różnicy między warunkowo zastosowanym cłem zniżonym a cłem normalnym, jakie należało by pobrać, gdyby świadectwo pochodzenia nie było złożone; na złożenie zabezpieczenia w innej formie wymagane jest każdorazowo zezwolenie Ministerstwa Skarbu;

d) należycie wystawione świadectwo pochodzenia powinno być złożone przez stronę w okresie czasu, wyznaczonym przez urząd celny; okres ten nie może być dłuższy, niż 30 dni, licząc od daty wydania towaru do wolnego obrotu;

e) zwrot złożonego zabezpieczenia (pkt. c) może nastąpić wówczas, gdy strona złoży należycie wystawione świadectwo pochodzenia w wyznaczonym okresie, oraz, gdy przez porównanie danych zawartych w świadectwie pochodzenia z danymi zawartymi w wyniku rewizji będzie można niewątpliwie ustalić, że świadectwo to rzeczywiście odnosi się do towaru, określonego w wyniku rewizji;

f) w razie nieprzedstawienia świadectwa pochodzenia w wyznaczonym okresie czasu, odnoszącego się do odprawionego towaru, złożone zabezpieczenie w gotówce urząd celny zarachowuje na dochód Skarbu Państwa, a jeżeli zabezpieczenie zostało złożone w innej formie, urząd celny postępuje w myśl § 66 ust. 7 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

3) Jeżeli urząd celny przydzielił towar do innej pozycji taryfy celnej od podanej przez stronę w zgłoszeniu celnym, przy czym ani według zgłoszenia strony, ani według orzeczenia urzędu celnego towar nie korzystał ze zniżki celnej, natomiast na skutek zażalenia strony Ministerstwo Skarbu wydało orzeczenie taryfowe, przydzielające towar do pozycji taryfy celnej, według której towar korzysta ze zniżki celnej, a orzeczenie to nadeszło do urzędu celnego już po podjęciu przez stronę towaru w trybie § 227 ust. 1 lit. g przepisów wykonawczych do prawa celnego, urząd celny na pisemny wniosek strony może przyjąć dodatkowo świadectwo pochodzenia dla zastosowania zniżki celnej, jeżeli świadectwo to zostanie przez stronę przedstawione w ciągu 60 dni od dnia doręczenia stronie orzeczenia taryfowego Ministerstwa Skarbu.

§ 16.

1) Świadectwo pochodzenia może być zastosowane, jeżeli towar, którego dotyczy, został dostarczony z zagranicy do granicznego urzędu celnego lub do wolnego obszaru celnego (wolnej strefy) przed upływem 6-ciu miesięcy od daty wystawienia świadectwa pochodzenia, nie podlegającego wizowaniu, lub od daty wystawienia wizy konsularnej na świadectwie pochodzenia.

2) Urzędy celne mogą zezwalać na zastosowanie świadectw pochodzenia w okresie następnych sześciu miesięcy, jeżeli strona udowodni, że towary, których dotyczy dane świadectwo pochodzenia, były wysłane do polskiego obszaru celnego w takim czasie, że mogłyby być dostarczone do granicznego urzędu celnego lub do wolnego obszaru celnego w terminie, określonym w ust. 1, lecz nie zostały dostarczone w tym terminie z przyczyn, spowodowanych siłą wyższą (burza, katastrofa kolejowa, strajk i t. p.).

3) Poza przypadkami, określonymi w ust. 2 na zastosowanie świadectw pochodzenia w terminie późniejszym, niż określony w ust. 1, może zezwalać Ministerstwo Skarbu.

4) Zezwolenia określone w ust. 2 i 3 mogą być wydawane tylko na pisemny wniosek strony.

§ 17.

1) W razie nadejścia do granicznego urzędu celnego lub do wolnego obszaru celnego transportu złożonego z mniejszej ilości sztuk, niż ilość podana w świadectwie pochodzenia, świadectwo pochodzenia może być uznane, jeżeli pozostałe dane okażą się zgodne z danymi zawartymi w świadectwie; w tych przypadkach świadectwo pochodzenia może być zastosowane tylko do tej ilości towaru, która nadeszła w danym transporcie. Nadesłane dodatkowo sztuki nie mogą być odprawione na podstawie tego samego świadectwa; wyjątek może być zrobiony dla przypadkowo w drodze zatrzymanych sztuk, jeżeli są one wymienione w dokumentach przewozowych wraz z poprzednio dostarczonymi sztukami; w innych przypadkach nadesłany dodatkowo towar może być odprawiony na podstawie tego samego świadectwa pochodzenia tylko za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu.

2) W razie nadejścia większej ilości sztuk towaru aniżeli ilość podana w świadectwie pochodzenia, świadectwo to może być przez urząd celny zastosowane tylko do ilości wymienionej w świadectwie, jeżeli pozostałe dane okażą się zgodne z danymi zawartymi w świadectwie pochodzenia.

§ 18.

1) Przy stosowaniu świadectw pochodzenia należy porównywać wszystkie dane zawarte w świadectwie pochodzenia z danymi ustalonymi przy odprawie celnej towaru. W szczególności należy porównywać wagę netto towaru stwierdzoną przy odprawie celnej z wagą netto podaną w świadectwie pochodzenia. Jednak należy porównywać wagę brutto towaru ustaloną przy odprawie celnej z wagą brutto wskazaną w świadectwie pochodzenia, gdy w świadectwie pochodzenia nie ma wskazanej wagi netto towaru albo gdy cło wymierza się od wagi brutto lub od wagi netto łącznie z wagą bezpośredniego opakowania.

2) Jeżeli ustalona przy odprawie celnej waga towaru (ust. 1) różni się od wagi podanej w świadectwie pochodzenia, to urząd celny może uznać takie świadectwo, jeżeli różnica nie przekracza 10% wagi oznaczonej w świadectwie pochodzenia albo gdy różnica między wagą netto towaru, przyjętą do wymiaru cła, a wagą netto wskazaną

w świadectwie pochodzenia, przekracza wprawdzie 10%, ale różnica ta wynika stąd, że do wymiaru cła przyjęto wagę netto obliczoną przez potrącenie opustu tarowego, zaś w świadectwie pochodzenia jest wskazana rzeczywista waga netto przesyłki. W innych przypadkach przekroczenia podanej wyżej tolerancji o uznaniu świadectwa pochodzenia rozstrzygają dyrekcje ceł i Urząd Celny w Gdyni.

§ 19.

Urząd celny może uznać świadectwo pochodzenia pomimo, że:

a) nazwisko i imię oraz adres wysyłającego (§ 3 pkt. a) nie zostały w nim podane,
b) podana jest w nim tylko ogólnikowa nazwa towaru; nie dotyczy to jednak nazwy towaru, która jest podana zbyt ogólnikowo i może obejmować różne towary, jak np. nazwa „towary kolonialne", „owoce południowe" itp.,
c) znaki i numery (§ 3 pkt. f) albo w ogóle nie są podane albo różnią się nieznacznie od znaków i numerów umieszczonych na przesyłkach,
d) nie jest wskazana waga netto towaru (§ 3 pkt. f),

jeżeli z innych danych zawartych w świadectwie pochodzenia niewątpliwie wynika, że odnosi się ono do odprawianego towaru. W przypadkach wymienionych w pkt. c) świadectwo pochodzenia może być uznane tylko na pisemny umotywowany wniosek strony.

§ 20.

1) W razie złożenia przez stronę świadectwa pochodzenia z wizą zaopatrzoną w klauzulę „nie dotyczy zniżek celnych", a zgłoszony do odprawy celnej towar pochodzi z kraju, z którym Polska zawarła umowę handlową i do towaru tego może być zastosowana zniżka lub stawka celna przewidziana w umowie handlowej, urząd celny na ustny wniosek strony złożony przed wydaniem towaru do wolnego obrotu może zastosować zniżkę lub stawkę celną umowną, jeżeli świadectwo pochodzenia odpowiada przepisom rozdziału I niniejszego zarządzenia, a strona uiści dopłatę do wysokości opłaty konsularnej, ustalonej w taryfie opłat konsularnych dla świadectw, uprawniających do zastosowania zniżek celnych.

2) Dopłaty te urzędy celne położone na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej zarachowują w sposób przewidziany w § 10 ust. 4 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 lutego 1937 r. w sprawie przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów celnych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 6, poz. 176), zaś urzędy celne położone w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku wpłacają za pośrednictwem Polskiej Kasy Rządowej w Gdańsku do Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu celem zarachowania na dochód budżetu Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

3) Jeżeli wiza na świadectwie pochodzenia nie jest zaopatrzona w klauzulę „nie dotyczy zniżek celnych", urzędy celne przy stosowaniu na podstawie tych świadectw pochodzenia zniżek i stawek celnych umownych nie badają, czy opłata konsularna została pobrana w odpowiedniej wysokości.

§ 21.

1) Jeżeli urząd celny, mimo złożenia przez stronę świadectwa pochodzenia, ma uzasadnione wątpliwości, czy dany towar rzeczywiście pochodzi z kraju, wymienionego w świadectwie pochodzenia, to przed powzięciem decyzji co do uznania, względnie odrzucenia świadectwa pochodzenia może na pisemny wniosek strony zasięgnąć umotywowanej opinii biegłych; we wniosku strona powinna wyrazić zgodę na poniesienie kosztów ekspertyzy.

2) W sprawie powoływania biegłych urzędy celne zwracają się bezpośrednio do izb przemysłowo-handlowych, a jeśli chodzi o urzędy celne, położone w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku, do Izby Handlu Zagranicznego w Gdańsku. Biegli powinni być zaprzysiężeni przez powyższe instytucje.

3) Opinię biegłych urząd celny powinien dołączyć do dokumentów odprawy celnej.

§ 22.

1) Zaopatrzony w świadectwo pochodzenia towar może być zgłaszany do odprawy celnej częściami w jednym lub kilku urzędach celnych za tym samym świadectwem pochodzenia, pod warunkiem, aby nadszedł do granicznego urzędu celnego lub do wolnego obszaru celnego (wolnej strefy) w jednym transporcie.

2) W przypadku, gdy zaopatrzony w świadectwo pochodzenia towar ma być zgłaszany do odprawy celnej (z wyjątkiem przekazowej) częściami w jednym i tym samym urzędzie celnym, należy oryginał świadectwa pochodzenia zatrzymać w urzędzie celnym, a do poszczególnych zgłoszeń dołączać odpisy świadectwa pochodzenia, sporządzone staraniem i kosztem strony, przy czym zgodność odpisu powinna być potwierdzona przez naczelnika urzędu celnego lub urzędnika przez niego upoważnionego. Na każdym odpisie strona powinna wyszczególnić dane, dotyczące poprzednich odpraw. Na oryginale świadectwa pochodzenia urząd celny zapisuje każdorazowo numer zgłoszenia oraz ilość odprawionego towaru, a przy każdym następnym zgłoszeniu sprawdza, czy świadectwo pochodzenia nie zostało już wykorzystane. Po całkowitym wykorzystaniu świadectwa pochodzenia urząd celny dołącza oryginał do ostatniego zgłoszenia.

3) W przypadku zgłoszenia towaru w urzędzie celnym częściowo do odprawy ostatecznej lub warunkowej, a częściowo przekazowej, urząd celny na pisemny wniosek strony wyda jej potrzebną ilość odpisów świadectwa pochodzenia, sporządzonych kosztem i staraniem strony. Odpisy świadectwa pochodzenia strona obowiązana jest dostarczyć urzędowi celnemu po 2 egzemplarze dla każdego zgłoszenia celnego. Odpisy te powinny być kolejno numerowane (jeden numer dla każdych dwóch odpisów, dotyczących jednego zgłoszenia

celnego). Na każdych dwóch egzemplarzach odpisów strona podaje poniżej zamieszczonego tekstu odpisu świadectwa pochodzenia lub na odwrotnej stronie: znaki, numery, ilość sztuk i rodzaj opakowania, wagę brutto i netto tej części towaru, do której dane odpisy mają się odnosić, przy czym waga brutto i netto powinna być oznaczona słowami.

4) Zgodność odpisów świadectwa pochodzenia z oryginałem oraz oznaczonych części towaru, do których poszczególne odpisy świadectw pochodzenia mogą być zastosowane, potwierdzają dwaj urzędnicy, wyznaczeni do tego przez naczelnika urzędu celnego i zaopatrują je podpisami oraz pieczęcią urzędu celnego.

5) Oryginał świadectwa pochodzenia oraz po jednym egzemplarzu odpisu (z każdych dwóch) zatrzymuje urząd celny, który wydał odpisy. W razie potrzeby urząd celny może zaprowadzić specjalną ewidencję świadectw pochodzenia, częściowo wykorzystywanych na podstawie odpisów w innych urzędach celnych.

6) Postępowanie określone w ust. 3, 4 i 5 ma również zastosowanie w przypadkach, gdy transport towarów przywieziony na jednym statku i objęty jednym świadectwem pochodzenia jest częściowo wyładowany w jednym porcie polskiego obszaru celnego, reszta zaś transportu — w drugim porcie polskiego obszaru celnego oraz w przypadkach, gdy strona zgłasza towar do odprawy przekazowej do kilku urzędów celnych. Urzędy celne odbiorcze odprawiają wówczas towary na zasadzie odpisów świadectwa pochodzenia.

7) Do odpisów świadectw pochodzenia mają zastosowanie przepisy, dotyczące oryginałów świadectw pochodzenia.

8) Przepisy niniejszego paragrafu stosuje się również do specjalnych dokumentów, wymienionych w § 1 ust. 2.

9) Do wydawania odpisów świadectw pochodzenia mogą być upoważnione instytucje samorządu gospodarczego. W razie wydania takiego upoważnienia Ministerstwo Skarbu może zawiesić całkowicie lub częściowo wydawanie odpisów świadectw pochodzenia przez urzędy celne.

Rozdział IV.

Wystawianie świadectw pochodzenia towarów wywożonych za granicę.

§ 23.

Umowy handlowe, zawarte z niektórymi państwami, postanawiają, że świadectwa pochodzenia na towary pochodzące z polskiego obszaru celnego mogą być wystawiane bądź przez izby przemysłowo-handlowe, bądź przez urzędy celne, bądź wreszcie przez inne upoważnione władze i instytucje. W przypadkach wystawienia świadectwa pochodzenia przez urząd celny nie wymaga się wizowania takich świadectw przez urząd konsularny kraju przeznaczenia.

§ 24.

1) Do wystawiania świadectw pochodzenia na towary, wytworzone na polskim obszarze celnym, są upoważnione urzędy celne I kl., jak również i podurzędy celne, będące oddziałami urzędów celnych I kl.; Dyrekcje Ceł mogą w konkretnych przypadkach upoważniać urzędy celne II kl. do wystawiania świadectw pochodzenia.

2) Świadectwa pochodzenia mogą wystawiać albo urzędy celne, dokonywujące odprawy celnej wywozowej, albo urzędy celne, położone najbliżej miejscowości, z której towar jest wywożony.

§ 25.

1) Dla otrzymania świadectwa pochodzenia eksporter, względnie osoba zgłaszająca towar do odprawy celnej, powinna złożyć urzędowi celnemu wypełniony formularz świadectwa pochodzenia według wzoru i wymagań kraju przeznaczenia w 2-ch egzemplarzach, a oprócz tego fakturę, stwierdzającą dokonanie transakcji eksportowej, albo zamiast faktury zaświadczenie, uprawniające do zwolnienia od cła lub otrzymania zwrotu cła, jeżeli towar korzysta ze zwolnienia od cła lub ze zwrotu cła. Jeżeli towar został już nadany do wywozu za granicę, to wystarczy, oprócz wypełnionego formularza świadectwa pochodzenia, złożyć list przewozowy lub wtórnik tego listu.

2) Formularz świadectwa pochodzenia powinien być wykonany pismem maszynowym, albo wydrukowany; rubryki mogą być wypełnione pismem maszynowym lub wyraźnym pismem ręcznym (atramentem). Świadectwo pochodzenia powinno podawać, między innymi, kraj przeznaczenia towaru, rodzaj, ilość i wartość towaru, jak również zawierać stwierdzenie, że towar pochodzi z polskiego obszaru celnego. Jeden egzemplarz świadectwa strona podpisuje, zaopatrzywszy go uprzednio we własnoręczne potwierdzenie tej treści: „Stwierdzam, iż dane wyszczególnione w niniejszym świadectwie pochodzenia są prawdziwe".

§ 26.

1) Urząd Celny sprawdza dane, wymienione w świadectwie, według otrzymanych od strony dokumentów i w razie zgodności wydaje świadectwo stronie. Świadectwo powinno być zaopatrzone numerem dziennika, datą, pieczęcią urzędową oraz podpisem naczelnika urzędu celnego lub jego zastępcy. Jeden egzemplarz świadectwa, potwierdzony przez stronę, pozostaje w urzędzie; egzemplarze te przechowuje się w osobnej teczce.

2) Gdyby pochodzenie towaru wzbudzało wątpliwości, urząd celny, nie wstrzymując odprawy wywozowej, obowiązany jest niezwłocznie, o ile możności w krótkiej drodze, zasięgnąć opinii izby przemysłowo-handlowej albo miejscowych sfer przemysłowo-handlowych; w razie zaś potrzeby może zażądać przedstawienia próbek towaru, poświadczonych przez wytwórnię.

§ 27.

1) Świadectwo pochodzenia wydaje się stronie na ustny wniosek; świadectwo to jest wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 160 pkt. 1 u. o. s. w związku z art. 142 pkt. 7 tejże ustawy.

2) Urzędy celne przy wystawianiu świadectw pochodzenia powinny uwzględniać życzenia eksporterów, dotyczące czy to wzorów świadectw, czy też bliższych danych, jakie świadectwa powinny zawierać zgodnie z wymaganiami kraju przeznaczenia.

3) Na pisemny umotywowany wniosek strony urząd celny może wydać duplikat świadectwa pochodzenia.

§ 28.

Przepisy §§ 25—27 mają odpowiednie zastosowanie przy wystawianiu świadectw pochodzenia przez izby przemysłowo-handlowe oraz przez inne upoważnione władze i instytucje (§ 23).

Rozdział V.

Przepisy końcowe.

§ 29.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1939 r. Z dniem tym uchyla się okólniki Ministerstwa Skarbu: z dnia 28 maja 1935 r. L. D. IV. 16979/3/35 (Dz. Urz. Min. Sk. z 1935 r. Nr 15, poz. 361), z dnia 5 sierpnia 1935 r. L. D. IV. 20151/3/35 (Dz. Urz. Min. Sk. z 1935 r. Nr 22, poz. 512), z dnia 14 listopada 1935 r. L. D. IV. 30521/3/35 (Dz. Urz. Min. Sk. z 1935 r. Nr 32, poz. 720), z dnia 23 grudnia 1935 r. L. D. IV. 33698/3/35 (Dz. Urz. Min. Sk. z 1935 r. Nr 36, poz. 834), z dnia 3 czerwca 1936 r. L. D. IV. 8508/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. z 1936 r. Nr 15, poz. 496), z dnia 8 sierpnia 1936 r. L. D. IV. 17219/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. z 1936 r. Nr 21, poz. 683), z dnia 17 grudnia 1936 r. L. D. IV. 29388/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. z 1936 r. Nr 34, poz. 1026), z dnia 4 maja 1937 r. L. D. IV. 7312/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. z 1937 r. Nr 13, poz. 412) i z dnia 12 czerwca 1937 r. L. D. IV. 10431/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. z 1937 r. Nr 16, poz. 529).

Minister Skarbu:
w/z (—) *Morawski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 kwietnia 1939 r. Nr 85, poz. 194).

233

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 kwietnia 1939 r.

w sprawie wypłaty ryczałtów za przejazdy urzędników kontroli skarbowej.

Na podstawie § 26 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 320) zarządzam, co następuje:

§ 1. Urzędnikom rejonów kontroli skarbowej, pełniącym służbę w miastach liczących według urzędowego spisu ludności ponad 50.000 mieszkańców oraz w Gdyni, przyznaję tytułem zwrotu kosztów przejazdów w mieście ryczałt w kwocie 50 zł miesięcznie.

§ 2. Ryczałt ten płatny jest z dołu łącznie z uposażeniem miesięcznym z kredytów przeznaczonych na podróże służbowe.

§ 3. Prawo do powyższego ryczałtu służy tylko tym urzędnikom rejonów kontroli skarbowej, którzy faktycznie pełnili swe funkcje przez 16 dni w danym miesiącu kanlendarzowym i wyłącznie na terytorium miast wymienionych w § 1.

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1939 r.

za Ministra Skarbu:
(—) *J. Kożuchowski,*
Podsekretarz Stanu.

234

ZARZĄDZENIE KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 1 kwietnia 1939 r.

w sprawie obrotu płatniczego polsko-francuskiego.

Na podstawie art. 3 ust. (2), 4 i 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26.IV. 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584) i w związku z układem z dnia 27 marca 1939 r., zawartym między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej w sprawie obrotu płatniczego polsko-francuskiego, Komisja Dewizowa postanawia co następuje:

§ 1. Zapłata zobowiązań osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce,

a) wobec osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę we Francji, Algierze, koloniach, mandatach i protektoratach francuskich,

b) za dostawy towarów, pochodzących z powyższych krajów,

może być dokonywana — aż do odwołania — jedynie z zachowaniem przepisów, zawartych w niniejszym zarządzeniu.

§ 2. (1) Zapłata należności cudzoziemców — bez względu na ich miejsce zamieszkania lub siedzibę — za:

a) towary pochodzące z Francji, Algieru, kolonij, mandatów lub protektoratów francuskich, importowane do Polski na podstawie pozwoleń przywozu oznaczonych literą „F" i wydanych od dnia 1 lipca 1936 r. lub ulg celnych przyznanych od tegoż dnia;

b) koszty uboczne jak np.: koszty przewozu, przeładunku, postoju, magazynowania i ubezpieczenia, koszty arbitrażu, zagranicznych opłat celnych, przekazowych, konsularnych i innych opłat publiczno-prawnych, **z wyłączeniem** prowizyj handlowych, związane z importem, o którym mowa w punkcie a);

c) koszty uboczne, wyszczególnione wyżej oraz opusty i bonifikaty z tytułu manca lub mniejwartości towaru, związane z eksportem do Francji, Algieru, kolonij, mandatów lub protektoratów francuskich, dokonanym od dnia 1 lipca 1936 r.

może nastąpić przez Oddziały Banku Polskiego lub banki dewizowe po zarejestrowaniu w Polskim Instytucie Rozrachunkowym.

(2) Wnioski o zezwolenie na uregulowanie w jakiejkolwiek formie należności wyszczególnionych w ust. (1) Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe będą przesyłać wraz z dokumentami do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Warszawie lub jego delegata przy terytorialnie właściwej Izbie Przemysłowo-Handlowej. Banki są odpowiedzialne za należyte zbadanie uzasadnienia i dokumentów zgodnie z ogólnymi przepisami, a w przypadku stwierdzenia jakichkolwiek niezgodności winny skierować wniosek do decyzji Komisji Dewizowej.

P. I. R. lub jego delegat po skontrolowaniu dokumentów i ostemplowaniu ich na dowód przeprowadzonej kontroli zwraca wniosek wraz z dokumentami do Oddziału Banku Polskiego lub banku dewizowego, dołączając zaświadczenie dla banku dewizowego, na podstawie którego bank jest uprawniony załatwić wniosek zgodnie z treścią zaświadczenia P.I.R'u. Po załatwieniu wniosku bank przesyła do P.I.R'u w Warszawie kopię zaświadczenia, na której należy podać sumę wykonanego zlecenia oraz termin płatności, jeżeli udzielono zezwolenia na przydział dewiz w przyszłości. Dokumenty winien bank przechować w myśl ogólnych przepisów.

(3) Opłatę manipulacyjną w wysokości $^1/_2{}^0/_{00}$ od sumy wniosku zarejestrowanego według powyższych przepisów, obliczoną według zasad okólnika Nr 20, przekazują banki bezpośrednio na rachunek czekowy Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w P. K. O. Nr 506 nawet wówczas, gdy zarejestrowanie nastąpiło na podstawie decyzji Komisji Dewizowej.

§ 3. (1) Import niektórych towarów, pochodzących z Francji, Algieru, kolonij, mandatów lub protektoratów francuskich, będzie dokonywany począwszy od dnia 1 kwietnia 1939 r. w obrocie kompensacyjnym na zasadzie specjalnych pozwoleń przywozu, oznaczonych: „Kompensata — Francja", przy czym do kompensaty będzie przyjmowana zarówno przy eksporcie, jak i przy imporcie, wartość towaru franco granica polskiego obszaru celnego.

Wobec powyższego przy imporcie podlega kompensacie wartość towaru wraz ze wszystkimi kosztami ubocznymi do granicy polskiego obszaru celnego, **nie wyłączając** prowizyj handlowych, przy eksporcie zaś przyjmuje się do kompensaty tylko wpływ waluty eksportowej netto, to znaczy po potrąceniu wszystkich kosztów ubocznych poza granicami polskiego obszaru celnego.

Kontrolę obrotu kompensacyjnego z Francją będzie przeprowadzać Polskie Towarzystwo Handlu Kompensacyjnego Sp. z o. o. w Warszawie, któremu eksporterzy winni przedstawiać dowody, stwierdzające wysokość waluty eksportowej netto, uzyskanej z transakcyj kompensacyjnych, oraz odprzedaż tej waluty.

(2) Wnioski o zapłatę należności cudzoziemców — bez względu na ich miejsce zamieszkania lub siedzibę — za towary, o których mowa w ust. (1), wraz ze wszystkimi kosztami ubocznymi mogą być przez Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe załatwiane we własnym zakresie, **bez rejestracji w Polskim Instytucie Rozrachunkowym,** pod warunkiem, że:

a) do wniosków tych załączono wszystkie dokumenty, odpowiadające ogólnym przepisom, w szczególności pozwolenia przywozu, oznaczone „Kompensata — Francja";

b) przeciętna wartość towaru w pozwoleniu przywozu nie przekracza wartości przeciętnej, wynikającej z ceny fakturowej z uwzględnieniem wszystkich kosztów do granicy polskiego obszaru celnego.

Wnioski nie odpowiadające powyższym warunkom winny być kierowane do decyzji Komisji Dewizowej.

(3) Od sumy wniosków, załatwianych w ramach przepisów niniejszego paragrafu, Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe będą pobierać opłatę manipulacyjną na rzecz Komisji Dewizowej w wysokości $^1/_2{}^0/_{00}$, obliczoną według zasad okólnika Nr 20.

§ 4. (1) Należności przypadające osobom, mającym miejsce zamieszkania lub siedzibę we Francji, Algierze, koloniach, mandatach i protektoratach francuskich:

a) z wszelkich tytułów natury finansowej, a w szczególności z tytułu wszelkich prowizyj, również wynikających z transakcyj towarowych, patentów i licencyj, kosztów utrzymania i zasiłków, dochodów z kapitałów, zwrotu kapitałów itp.;

b) za towary pochodzące z Francji, Algieru, kolonij, mandatów i protektoratów francuskich, importowane do Polski na podstawie pozwoleń przywozu, wydanych przed dniem 1 lipca 1936 r., lub ulg celnych, przyznanych przed tym dniem;

c) za towary nie pochodzące z Francji, Algieru, kolonij, mandatów i protektoratów francuskich, importowane do Polski do dnia 31 grudnia 1936 r. (miarodajna jest data uiszczenia należności celnych);

d) z tytułu kosztów ubocznych, wyszczególnionych w § 2 (1) pkt b), związanych z im-

portem, o którym mowa wyżej w punktach b) i c);

e) z tytułu kosztów ubocznych, wyszczególnionych w § 2 (1) pkt b), oraz opustów i bonifikat z tytułu manca lub mniejwartości towaru, związanych z eksportem polskim do Francji, Algieru, kolonij, mandatów i protektoratów francuskich, dokonanym przed dniem 1 lipca 1936 r., lub do innych krajów do dnia 31 grudnia 1936 r.

mogą być przekazywane tylko do rozrachunku w Banque Franco-Polonaise w Paryżu za pośrednictwem oddziału tej instytucji w Warszawie **na zasadzie zezwoleń, udzielonych przez Komisję Dewizową lub przez Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe w ramach ogólnych przepisów,** upoważniających je do rozpatrywania i załatwiania wniosków we własnym zakresie.

(2) Generalne upoważnienia do samodzielnego dysponowania posiadanymi zapasami dewiz, udzielone przez Komisję Dewizową niektórym przedsiębiorstwom i organizacjom, unieważnia się, o ile chodzi o przekazy z tytułu zobowiązań, wyszczególnionych w ust. (1); przekazy takie mogą być odtąd dokonywane tylko w sposób ustalony w niniejszym paragrafie na zasadzie indywidualnej decyzji Komisji Dewizowej lub banku dewizowego.

(3) Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe będą wpłacać pokrycie przekazów do Francji w ramach przepisów niniejszego paragrafu oddziałowi Banku Francusko-Polskiego w Warszawie, któremu przysługuje prawo zwrotu wpłaconego pokrycia w przypadku nieprzyjęcia zlecenia do wykonania.

Zlecenia na przekazy winny opiewać na sumę ściśle określoną we frankach francuskich lub złotych; należności, opiewające na innne waluty, mają być przeliczone na złote podług ostatniego średniego kursu transakcyjnego danej dewizy, notowanego na giełdzie warszawskiej przed dniem dokonania wpłaty Bankowi Francusko-Polskiemu w Warszawie.

Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe będą obliczać zleceniodawcom przekazy, opiewające na franki francuskie, po kursie sprzedaży wypłaty na Paryż, notowanym na Giełdzie Pieniężnej w Warszawie w dniu przyjęcia zlecenia do wykonania przez Bank Francusko-Polski w Warszawie.

Przekazy, opiewające na złote, będzie wykonywać Bank Francusko-Polski w Warszawie po kursie transakcyjnym Giełdy Pieniężnej w Warszawie, notowanym dla wypłaty na Paryż w dniu wykonania zlecenia; od takich przekazów banki dewizowe będą pobierać tytułem prowizji 2‰ — minimum zł 2, z której połowę będą odstępować Bankowi Francusko-Polskiemu w Warszawie.

(4) W związku z powyższymi przepisami klauzula na wekslach, wysyłanych za granicę, z tytułu zobowiązań wyszczególnionych w ust. (1), umieszczana w myśl okólnika nr 26 ust. II, p. a), winna brzmieć: „zezwolono na wysłanie za granicę i przekazanie równowartości za granicę w terminie . . . . . . w drodze rozrachunku we frankach francuskich przez Bank Francusko-Polski".

(5) Od sumy zezwolenia, udzielonego w ramach przepisów niniejszego paragrafu, Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe będą pobierać na rzecz Komisji Dewizowej opłatę manipulacyjną według zasad okólnika nr 20.

(6) Przepisy, zawarte w niniejszym paragrafie, odnoszą się również do przekazów za granicę z tytułu należności, wyszczególnionych wyżej w ust. (1), na podstawie zezwoleń udzielonych przez Komisję Dewizową lub banki dewizowe przed ogłoszeniem niniejszego zarządzenia, które dotąd nie zostały wykonane.

§ 5. Przepisy zawarte w niniejszym zarządzeniu obowiązują również przedsiębiorstwa i organizacje, którym Komisja Dewizowa udzieliła generalnych upoważnień do samodzielnego dysponowania posiadanymi zapasami dewiz (autonomie dewizowe, rachunki walutowe „E" itp.).

§ 6. Przepisy zawarte w paragrafach 2, 3 i 4 niniejszego zarządzenia nie mają zastosowania do przekazów należności z następujących tytułów, które mogą być wykonywane na zasadach ogólnych:

a) do należności towarowych innych, niż wymienione w paragrafach 2, 3 i 4, oraz kosztów ubocznych, związanych z tymi dostawami;

b) do przekazów z rachunków zagranicznych wolnych w walutach obcych „nowych";

c) do sum zwracanych francuskiemu zleceniodawcy na podstawie okólnika nr 18, ustęp ostatni;

d) do przekazów na koszty podróży i cele turystyczne;

e) do należności za importowane do Polski towary, nie przekraczających zł 100, jeżeli całość zobowiązania nie przewyższa tej sumy, i tylko do tej wysokości w ciągu jednego dnia na zlecenie tego samego klienta;

f) do przekazów drobnych należności w ramach przepisów rozdziału IV okólnika nr 8 z dnia 8 maja 1936 r. do wysokości równowartości zł 100, jeżeli całość zobowiązania nie przekracza w poszczególnych przypadkach tej sumy, i tylko do tej wysokości w ciągu miesiąca z polecenia tego samego zleceniodawcy.

§ 7. (1) Zapłata należności osób, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę we Francji, Algierze, koloniach, mandatach i protektoratach francuskich, z tytułu dostawy towarów, pochodzących z krajów, z którymi obrót płatniczy jest uregulowany specjalnymi przepisami (np. kraje clearingowe), może nastąpić jedynie w sposób w tych przepisach przewidziany.

(2) Zapłata należności z tytułu k o s z t ó w u b o c z n y c h, o których mowa w § 2 (1) pkt b), c) oraz § 3, do krajów, z którymi

obrót płatniczy został uregulowany specjalnymi przepisami (np. kraje clearingowe), może być dokonana wyłącznie w sposób tymi przepisami określony.

§ 8. Banki dewizowe są obowiązane przesyłać Komisji Dewizowej do dnia 8 każdego miesiąca sprawozdania według załączonego wzoru z wpływów dewiz i wypłat z rachunków zagranicznych wolnych, otrzymanych z polecenia osób fizycznych i prawnych, mających siedzibę we Francji, Algierze, koloniach, mandatach i protektoratach francuskich, na rachunek osób fizycznych lub prawnych, mających siedzibę w Polsce, oraz z wpływów z tytułu spłaty kredytów udzielonych przez banki krajowe osobom fizycznym lub prawnym, mającym siedzibę we Francji, Algierze, koloniach, mandatach i protektoratach francuskich. W sprawozdaniach nie należy wykazywać wpływów z tytułu zapłaty **za towary** eksportowane z Polski oraz z tytułu **pożyczek** udzielonych osobom, mającym siedzibę w Polsce, na okres czasu krótszy niż 5 (pięć) lat. Wpływy, co do których pochodzenia lub tytułu zachodzą wątpliwości, należy w sprawozdaniu podawać odrębnie, a sprostowanie umieścić w następnym sprawozdaniu.

Sprawozdania winny banki sporządzać za miesiąc ubiegły w złotych za całą instytucję, a więc za centralę łącznie z wszystkimi oddziałami. Sumy objęte sprawozdaniami winny być również uwzględnione w zestawieniach miesięcznych w myśl okólnika nr 1.

§ 9. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1939 r. Równocześnie przestaje obowiązywać okólnik Komisji Dewizowej nr 28 z dnia 1 kwietnia 1937 r. (Wydanie II) oraz uzupełnienie tego okólnika z dnia 12 kwietnia 1937 r.

Przewodniczący Komisji Dewizowej:
(—) *Z. Karpiński.*

SPRAWOZDANIE

w myśl zarządzenia Komisji Dewizowej z dn. 1 kwietnia 1939 r. (okólnik Nr 28 § 8) za czas od .... do .... 19......... r.

Otrzymane dewizy	od emigrantów	pożyczki	z innych tutułów	spłata kredytów	Ogółem
Otrzymane dewizy	(definitywne wpływy od emigrantów dla osób zamieszkałych w Polsce)	(wpływy z pożyczek udzielonych osobom zamieszkałym w Polsce)		(spłata kredytów udzielonych przez b-ki dewizowe osobom zamieszkałym we Francji etc.)	
Wypłaty z rachunków zagranicznych wolnych					
Suma ogólna					

235

ZAZĄDZENIE KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 11 kwietnia 1939 r.

w sprawie wyjazdów do Litwy.

Na podstawie art. 3 ust. (2), 4 i 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584) Komisja Dewizowa postanawia, co następuje:

§ 1. Komisja Dewizowa upoważnia banki dewizowe do sprzedaży zagranicznych środków płatniczych na koszty podróży i pobytu na Litwie oraz do przesyłania lub udzielania zezwoleń na wywóz środków płatniczych na ten cel według zasad określonych w niniejszym zarządzeniu.

§ 2. (1) Każda osoba, mająca miejsce zamieszkania w Polsce, legitymująca się osobnym paszportem zagranicznym, ważnym na wyjazd do Litwy, może nabyć i wywieźć czeki emitowane przez Polski Instytut Rozrachunkowy, opiewające na lity, do wysokości litów 16.—, zaś każda osoba, wyjeżdżająca do Litwy na podstawie paszportu zbiorowego (rodzinnego) — takie same czeki do wysokości litów 7.— na każdy dzień zadeklarowanego we wniosku pobytu na Litwie.

(2) W granicach ogólnej sumy, obliczonej według zasad zawartych w ust. (1), każda osoba, legitymująca się osobnym paszportem zagranicznym, może wywieźć w pieniądzach polskich kwotę zł 30.—, zaś każda osoba, wyjeżdżająca na podstawie paszportu zbiorowego (rodzinnego) — kwotę zł 10.— lub równowartość tych sum w pieniądzach litewskich.

(3) Osoby, którym przyznano prawo wywozu środków płatniczych do Litwy na podstawie upoważnienia zawartego w ust. (1), nie mogą—poza oznaczoną w ust. (2) kwotą zł 30.— względnie zł 10.— korzystać z uprawnień zawartych w § 12 (1) i (2) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24.VII. 1936 r. w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20.I. 1939 r. (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 7, poz. 40), ani z prawa nabycia zagranicznych środków płatniczych na podstawie paszportu zagranicznego.

§ 3. Osobom, które wyjechały do Litwy na okres dłuższy, niż jeden miesiąc, mogą być przesyłane dodatkowo czeki PIR'u do wysokości kwoty lit. 270.— miesięcznie na osobę w granicach ważności paszportu, na podstawie zaświadczenia Konsulatu R. P., stwierdzającego pobyt na Litwie i termin ważności paszportu.

§ 4. Wnioski o wywóz lub wysłanie sum wyższych niż oznaczone w § 2 i 3 należy przedstawiać do decyzji Komisji Dewizowej.

§ 5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 12 kwietnia 1939 r.

Przewodniczący Komisji Dewizowej:
(—) *Z. Karpiński.*

236

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 4 kwietnia 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o wykazie instytucji, za których pośrednictwem będą wydawane zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz szczeciny, włosia i sierści oraz o trybie postępowania przy wydawaniu tych zaświadczeń.

Na podstawie § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 873) podaję do wiadomości co następuje:

§ 1.

(1) Zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz szczeciny, włosia i sierści, przewidziane w uwadze 1 do grupy IV w odniesieniu do pozycji 34, 35 i 36 taryfy celnej wywozowej, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 873) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 470), będą wydawane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu za pośrednictwem Rady Handlu Zagranicznego Rzeczypospolitej Polskiej według wzoru załączonego do obwieszczenia niniejszego.

(2) Rada Handlu Zagranicznego R. P. będzie wydawać wspomniane w ustępie poprzednim zaświadczenia przez izby przemysłowo-handlowe tylko eksporterom wpisanym przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu do rejestru eksporterów szczeciny, włosia i sierści.

§ 2.

(1) Do rejestru eksporterów szczeciny, włosia i sierści (§ 1 ust. (2)) mogą być wpisane przedsiębiorstwa, które:

a) wykażą się posiadaniem na każdy rok kalendarzowy świadectwa przemysłowego:
od I do III kategorii handlowej — dla przedsiębiorstw handlowych,
od I do VII kategorii przemysłowej — dla przedsiębiorstw przemysłowych,
III kategorii handlowej — dla spółdzielni, które ponadto powinny wykazać się zaświadczeniem o przynależności do jednego ze związków rewizyjnych spółdzielni;

b) prowadzą księgi handlowe, choćby uproszczone;

c) posiadają odpowiednie pomieszczenia i urządzenia, wyszczególnione w przepisach standaryzacyjnych (§ 3);
d) zgłoszą wzór znaku towarowego, z jakiego korzystać będą przy wywozie towaru;
e) będą uznane przez właściwą terytorialnie izbę przemysłowo-handlową w porozumieniu z właściwą izbą rolniczą za posiadające kwalifikacje handlowe, które ustali Rada Handlu Zagranicznego R. P.;
f) złożą deklarację, w której zobowiążą się:
I. zapewnić organom kontrolującym dostęp do składów i pomieszczeń służących do przechowywania i przygotowywania towaru,
II. stosować się do szczególnych zarządzeń i przepisów, jakie w zakresie wywozu szczeciny, włosia i sierści zostaną wydane poza niniejszym obwieszczeniem przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych i podane do wiadomości eksporterów za pośrednictwem Rady Handlu Zagranicznego R. P.

(2) Podania o wpisanie do rejestru eksporterów szczeciny, włosia i sierści należy wnosić do Ministerstwa Przemysłu i Handlu za pośrednictwem terytorialnie właściwych izb przemysłowo-handlowych, które kierują je do Ministerstwa przez Radę Handlu Zagranicznego R. P. Do podania powinny być dołączone dokumenty, stwierdzające dane wyszczególnione w ust. (1) paragrafu niniejszego.

(3) Ocenę, czy pomieszczenia i urządzenia odpowiadają przepisom standaryzacyjnym, przeprowadza Rada Handlu Zagranicznego R. P.

(4) O wpisaniu do rejestru eksporterów szczeciny, włosia i sierści względnie o odmówieniu takiego wpisu Ministerstwo Przemysłu i Handlu zawiadamiać będzie zainteresowane przedsiębiorstwo za pośrednictwem Rady Handlu Zagranicznego R. P.

§ 3.

Zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz szczeciny, włosia i sierści mogą być wydawane tylko na szczecinę, włosie i sierść, odpowiadające przepisom standaryzacyjnym, ustalanym na wniosek Rady Handlu Zagranicznego R. P. przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych i podawanym do wiadomości zainteresowanym eksporterom za pośrednictwem tej Rady.

§ 4.

(1) Do wykonywania nadzoru nad przestrzeganiem przez eksporterów przepisów regulujących wywóz szczeciny, włosia i sierści, a w szczególności, czy przeznaczony do bezcłowego wywozu towar odpowiada przepisom standaryzacyjnym, powołana jest Rada Handlu Zagranicznego R. P.

(2) Rada Handlu Zagranicznego R. P. wykonuje nadzór przez:
a) Głównego Inspektora, którego zatwierdza Ministerstwo Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych spośród kandydatów przedstawionych przez Radę Handlu Zagranicznego R. P.,
b) inspektorów, których Rada powołuje na wniosek Głównego Inspektora.

(3) Regulamin wykonywania czynności nadzorczych przez Głównego Inspektora i inspektorów ustala Ministerstwo Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych na wniosek Rady Handlu Zagranicznego R. P.

§ 5.

Kontrola badanego towaru odbywa się zasadniczo w magazynie firmy, ponadto może się ona odbywać na stacjach nadawczych, węzłowych lub granicznych.

§ 6.

W wypadku stwierdzenia, w trybie nadkontroli, przeprowadzonej przez Głównego Inspektora lub z jego polecenia, że towar wywożony za granicę nie odpowiada warunkom ustalonym dla wywozu za danym zaświadczeniem Ministerstwa Przemysłu i Handlu, zaświadczenie to zostanie cofnięte.

§ 7.

W razie stwierdzenia przekroczenia przez przedsiębiorstwo wymogów obwieszczenia niniejszego względnie wydanych na jego podstawie zarządzeń, Ministerstwo Przemysłu i Handlu na wniosek Rady Handlu Zagranicznego R. P. lub z własnej inicjatywy może wstrzymać czasowo wydawanie zaświadczeń na bezcłowy wywóz szczeciny, włosia i sierści, lub skreślić przedsiębiorstwo z rejestru eksporterów.

§ 8.

(1) Od wydawanych zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu mogą być pobierane opłaty na pokrycie kosztów manipulacyjnych, kosztów sprawowania nadzoru oraz w związku z wprowadzeniem w życie przepisów standaryzacyjnych.

(2) Wysokość opłat ustala Ministerstwo Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 9.

Rada Handlu Zagranicznego R. P. przedstawiać będzie Ministerstwu Przemysłu i Handlu oraz Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych po upływie każdego roku kalendarzowego sprawozdanie z całokształtu działalności w zakresie obwieszczenia niniejszego.

§ 10.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie czternastego dnia po ogłoszeniu. Jednocześnie tracą moc obowiązującą obwieszczenia: z dnia 31 maja 1930 r. (Monitor Polski Nr 131, poz. 190), z dnia 12 lipca 1930 r. (Monitor Polski Nr 173, poz. 262), z dnia 8 lipca 1930 r. (Monitor Polski Nr 173, poz. 263), z dnia 20 października 1930 r. (Monitor Polski Nr 259, poz. 348) i z dnia 22 stycznia 1931 r. (Monitor Polski Nr 37, poz. 63).

Za Ministra Przemysłu i Handlu:
(—) **Sokołowski**
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 7 kwietnia 1939 r. Nr 81, poz. 182).

Załącznik do § 1 ust. 1 obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 236).

MINISTERSTWO PRZEMYSŁU I HANDLU
Państwowy Instytut Eksportowy

Warszawa, dnia . . . . 193 . . r.

Seria . . . . . .

ZAŚWIADCZENIE Nr . . . . . .

Ministerstwo Przemysłu i Handlu zaświadcza, że wywożona(e) przez firmę . . . .
. . . .
ze stacji kolejowej (portu) . . . .
do (kraj przeznaczenia) . . . .

Szczecina
Odpadki szczeciny
Włosie *)
Odpadki włosia
Sierść

w ilości skrzyń (beczek, bel) . . . .
Nr Nr skrzyń (beczek, bel) . . . .
wagi kg. brutto . . . . słownie . . . .
może być zwolniona od cła wywozowego na podstawie uwagi 1 do grupy IV w odniesieniu do poz. 34, 35 i 36 taryfy celnej wywozowej, ustalonej rozporządzeniem z dnia 23 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 873), w brzmieniu rozporządzenia z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 470).

Zaświadczenie niniejsze ważne jest od . . . .
do . . . . przy czym najpóźniej w ostatnim dniu ważności zaświadczenia towar powinien być zgłoszony do odprawy celnej wywozowej.

M. p. DYREKTOR

*) niepotrzebne skreślić.

Załącznik do § 1 ust. 1 obwieszczenia Ministra Przemysłu Handlu (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 236).

. . . . dnia . . . . .
Seria . . . . . .
Nr . . . . . .

Do
MINISTERSTWA PRZEMYSŁU I HANDLU
Państwowy Instytut Eksportowy
w Warszawie.

Urząd Celny w . . . . stwierdza, że dnia . . . . 193 . . r. przy pozycji rejestru wywozu Nr . . . . odprawił w wywozie:

Szczecinę
Odpadki szczeciny
Włosie *)
Odpadki włosia
Sierść

wysłaną(e) przez firmę . . . .
w ilości skrzyń (beczek, bel) . . . .
Nr Nr skrzyń (beczek, bel) . . . .
. . . .
wagi kg. brutto . . . . . słownie . . . .
. . . .
ze stacji (portu) . . . .
w wagonie Nr . . . .
na statku . . . .
do (kraj przeznaczenia). . . . .
zwalniając wymieniony towar od cła wywozowego na podstawie odpowiedniego zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

M. p. NACZELNIK URZĘDU CELNEGO

*) niepotrzebne skreślić.

237

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 6 kwietnia 1939 r.

o trybie udzielania pozwoleń na prawo wywozu owsa, objętego zakazem wywozu.

W związku z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 marca 1939 r. o zakazie wywozu owsa (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 199) podaje się do wiadomości co następuje:

Objęty zakazem wywozu owies może być wywożony za granicę tylko za specjalnymi imiennymi pozwoleniami wywozu, wydawanymi według załączonego wzoru do obwieszczenia niniejszego przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu za pośrednictwem Związku Eksporterów Zboża R. P. w Poznaniu, przy czym mogą być również zużyte blankiety pozwoleń wywozu (po uwidocznieniu za pomocą stempla zmiany podstawy prawnej) według wzoru ogłoszonego w Monitorze Polskim z 1937 r. Nr 172, zał. do poz. 285.

Za Ministra Przemysłu i Handlu:
(—) *Sokołowski,*
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 7 kwietnia 1939 r. Nr 81, poz. 183).

Załącznik do obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 6 kwietnia 1939 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 237) — wzór pozwolenia.

Warszawa, dnia . . . . 193... r.

MINISTERSTWO
PRZEMYSŁU I HANDLU

PAŃSTWOWY
INSTYTUT EKSPORTOWY

POZWOLENIE WYWOZU Nr . . . . .

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 marca 1939 r. o zakazie wywozu owsa (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 199), Ministerstwo Przemysłu i Handlu stwierdza, iż firma:

. . . .

. . . .

ma prawo wywieźć za granicę:

. . . . kg netto . . . .

(nazwa towaru)

Pozwolenie niniejsze ważne jest dwa miesiące od daty wystawienia, przy czym najpóźniej w ostatnim dniu ważności pozwolenia towar powinien być zgłoszony do odprawy celnej wywozowej.

Pozwolenie niniejsze nie może być odstąpione.

M. P. **Dyrektor**
Państwowego Instytutu Eksportowego

. . . . dnia . . . . . . 193 . . r.

Do
MINISTERSTWA PRZEMYSŁU I HANDLU

PAŃSTWOWY INSTYTUT EKSPORTOWY
w WARSZAWIE
ul. Elektoralna Nr 2.

Urząd Celny w . . . .
stwierdza, iż w dniu . . . . r.
na zasadzie pozwolenia wywozu Nr . . przy poz. rejestru wywozu Nr . . . . odprawił . . . . kg netto.

. . . .

(nazwa towaru)

zgłoszony do odprawy celnej wywozowej przez firmę:

. . . .

. . . .

do (kraj przeznaczenia) . . . .

Naczelnik Urzędu Celnego

M. P.

238

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 kwietnia 1939 r.

o wylosowaniu obligacji serii I 4% państwowej renty złotej.

Podaje się do wiadomości, że zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1936 r. o wypuszczeniu I serii 4% państwowej renty złotej (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 194) w dniu 1 kwietnia 1939 r. wylosowane zostały do umorzenia obligacje 4% państwowej renty złotej, na ogólną sumę nominalną 310.000 zł w złocie, oznaczone następującymi numerami:

1044	2816	4239	6001
1080	2978	4283	6268
1108	3093	4291	6551
1278	3146	4610	6745
2330	3467	4668	6813
2526	4029	4968	6940
2707	4092	5280	6956
2802	4132	5738	

po 10.000 zł w złocie każda.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *Drabarek,*
Kierownik Zarządu Długów Państwa.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 kwietnia 1939 r. Nr 85, poz. 192).

239

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 kwietnia 1939 r.

o wylosowaniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 694), w okresie czasu od 2 do 30 marca 1939 r. zostały wylosowane do umorzenia we wszystkich dziesięciu seriach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

Nr	data wylosowania	Nr	data wylosowania
981	23.III.1939 r.	10842	23.III.1939 r.
1105	30. " "	11625	16. " "
1570	2. " "	11941	23. " "
1957	30. " "	12882	16. " "
2180	16. " "	13033	9. " "
2408	9. " "	13724	9. " "
3486	23. " "	14928	2. " "
3700	30. " "	17747	9. " "
4960	16. " "	25014	30. " "
5237	9. " "	25718	2. " "
5392	30. " "	29377	16. " "
7240	2. " "	31886	2. " "
8015	30. " "	34289	23. " "
8273	9. " "	35189	16. " "
8480	16. " "	35454	30. " "
9738	23. " "	37617	2. " "
9794	9. " "	39838	23. " "
10693	2. " "		

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *Drabarek*,
Kierownik Zarządu Długów Państwa.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 kwietnia 1939 r. Nr 85, poz. 193).

240

OKÓLNIK C 191 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 kwietnia 1939 r.

L. D. IV. 11908/3/39

w sprawie stwierdzania kraju pochodzenia towarów przy odprawie celnej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 1 kwietnia 1939 r. o stwierdzaniu kraju pochodzenia towarów przy odprawie celnej (Monitor Polski Nr 85 z 1939 r., poz. 194; Dz. Urz. Min. Sk. Nr 10 z 1939 r. poz. 232), które wchodzi w życie z dniem 1 maja 1939 r., Ministerstwo Skarbu udziela następujących wyjaśnień:

I. Dla ułatwienia zapoznania się z przepisami powołanego wyżej zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 1 kwietnia 1939 r. o stwierdzaniu kraju pochodzenia towarów przy odprawie celnej Ministerstwo Skarbu podaje poniżej istotne różnice pomiędzy przepisami tego zarządzenia a przepisami obowiązującego w tym względzie do dnia 30 kwietnia 1939 r. okólnika z dnia 28 maja 1935 r. L. D. IV. 16979/3/35 wraz z jego późniejszymi zmianami:

1) zniesiono obowiązek przedstawiania przy odprawie celnej świadectw pochodzenia w przypadkach, gdy zastosowanie zniżki lub stawki celnej umownej jest uzależnione w myśl umowy od przedłożenia przy odprawie celnej specjalnych dokumentów (zaświadczeń, certyfikatów itp), o ile w dokumentach tych kraj pochodzenia towaru został wskazany (§ 1 ust. 2 zarządzenia);

2) rozszerzono możliwość stosowania zniżek i stawek celnych umownych bez świadectwa pochodzenia do towarów przywożonych w niewielkich ilościach, nie mających charkteru handlowego (porównaj § 2 zarządzenia z § 3 ust. 2 okólnika L. D. IV. 16979/3/35); ulga przewidziana w § 2 ust. 1 zarządzenia odnosi się tylko do świadectw pochodzenia, natomiast ulga ta nie dotyczy specjalnych dokumentów wymienionych w § 1 ust. 2 zarządzenia; zatem te zniżki i stawki celne umowne, których zastosowanie jest uzależnione w myśl umowy od przedstawienia specjalnych dokumentów (zaświadczeń, certyfikatów itp) — w żadnym przypadku nie mogą być zastosowane bez tych dokumentów;

3) zniesiono obowiązek przedstawiania zaświadczeń, stwierdzających, iż towary — w przypadkach przywozu ich do polskiego obszaru celnego nie bezpośrednio z kraju pochodzenia lecz za pośrednictwem kraju trzeciego — nie weszły w kraju trzecim do wolnego obrotu (§ 9 ust. 1 i 2 okólnika L. D. IV. 16979/3/35);

4) zniesiono bezwzględny obowiązek ustalania przez biegłych pochodzenia towarów niezależnie od przedłożonego świadectwa pochodzenia w przypadkach, gdy towary te przed przywozem ich do polskiego obszaru celnego weszły w kraju trzecim traktatowym do wolnego obrotu (§ 9 ust. 5 okólnika L. D. IV. 16979/3/35); natomiast urząd celny ma możność powoływania biegłych w przypadkach przewidzianych w § 21 zarządzenia z 1 kwietnia b. r.;

5) zniesiono obowiązek przedkładania podwójnych świadectw pochodzenia w przypadkach, gdy towary pochodzące z danego kraju zostały przed przywiezieniem do polskiego ob-

szaru celnego uszlachetnione w kraju trzecim w stopniu powodującym zmianę ich krajowości (§ 10 okólnika L. D. IV. 16979/3/35); obecnie w tych przypadkach wystarcza przedstawienie świadectwa pochodzenia, wystawionego w kraju uszlachetnienia towaru i stwierdzającego, że co najmniej 50% ogólnej wartości towaru po jego uszlachetnieniu przypada na koszty robocizny i materiałów kraju uszlachetnienia;

6) ustalono odmienne zasady co do stosowania autonomicznych zniżek celnych i zwolnień od cła oraz co do stwierdzenia kraju pochodzenia towarów odprawianych z zastosowaniem pozwoleń na prawo przywozu, wydawanych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu; jeśli chodzi o stosowanie autonomicznych zniżek celnych, to odmienne zasady polegają na tym, że obecnie będzie ustalany z reguły kraj pochodzenia odprawianego towaru, a nie jak dotychczas kraju, z którego towar bezpośrednio został przywieziony do polskiego obszaru celnego — chyba że pozwolenie Ministerstwa Skarbu na zastosowanie zniżki celnej lub zwolnienia od cła zawierać będzie warunek bezpośredniego przywozu z danego kraju; natomiast jeśli chodzi o odmienne zasady przy stosowaniu pozwoleń na przywóz, to są one konsekwencją zniesienia obowiązku przedkładania zaświadczeń o przeładunku towaru w kraju trzecim pod kontrolą celną (porównaj § 9 zarządzenia z § 15 lit. „b" i § 16 ust. 2 okólnika L. D. IV. 16979/3/35);

7) urzędy celne zostały upoważnione do honorowania we własnym zakresie świadectw pochodzenia, pomimo, iż nie odpowiadają niektórym warunkom (§ 19 zarządzenia) oraz do wydawania duplikatów świadectw pochodzenia na towary wywożone za granicę (§ 27 ust. 3 zarządzenia);

8) urzędy celne zostały zwolnione od obowiązku badania wysokości pobranych opłat konsularnych przy stosowaniu zniżek i stawek celnych umownych w przypadkach, gdy świadectwo pochodzenia nie jest zaopatrzone w klauzulę „nie dotyczy zniżek celnych" (§ 20 ust. 3 zarządzenia);

II. Ponadto Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) zezwolenia przewidziane w § 16 ust. 2 i 3 podlegają opłacie stemplowej, niezależnie od opłaty stemplowej jakiej podlegają same podania o zezwolenie na zastosowanie świadectw pochodzenia;

2) Taryfa opłat konsularnych zawarta jest w załączniku do rozporządzenia Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 6 września 1937 r. o opłatach konsularnych (Dz. U. R. P. Nr 70 z 1937 r., poz. 520; Dz. Urz. Min. Sk. Nr 25 z 1937 r., poz. 788);

3) pozwolenia Ministerstwa Skarbu na zastosowanie autonomicznych zniżek celnych i zwoleneń od cła, wydane przed 1 maja 1939 r., mogą być na żądanie strony stosowane na dotychczasowych zasadach (§ 16 okólnika L. D. IV. 16979/3/35).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

241

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 kwietnia 1939 r.

L. D. V. 5922/2/39

w sprawie zwolnienia od opodatkowania specjalnym podatkiem od wynagrodzeń dodatków mieszkaniowych, wypłacanych nauczycielom zatrudnionym w gminach miejskich nie wydzielonych z powiatowych związków samorządowych.

Do
izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz urzędów skarbowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 23 lipca 1938 r. L. D. V. 18221/2/38 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 21, poz. 538) Ministerstwo Skarbu zezwala, aby nie potrącano należności podatku specjalnego również od dodatków mieszkaniowych, wypłacanych nauczycielom zatrudnionym w gminach miejskich niewydzielonych z powiatowych związków samorządowych i aby nie brano pod uwagę wysokości tych dodatków przy ustalaniu stopy procentowej podatku, należnego od wynagrodzenia zasadniczego wraz z innymi dodatkami. Zarządzenie niniejsze ma zastosowanie do dodatków mieszkaniowych, wypłacanych po dniu ogłoszenia niniejszego okólnika w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

Niedobrane z tego tytułu należności podatku specjalnego Ministerstwo Skarbu umarza na mocy art. 123 § 1 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

242

INSTRUKCJA MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 marca 1939 r.

w sprawie rachunkowej ewidencji należności, wynikających ze stosowania prawa karnego skarbowego.

§ 1.

Z dniem 1 kwietnia 1939 r., zwalnia się Urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych oraz orzekające urzędy celne od obowiązku wypełniania przedziałek 10, 11, 14, 15 i 17 rejestru karnego, ustalonego instrukcją Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1937 r. w sprawie ewidencji przestępstw, objętych prawem karnym skarbowym (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 35, poz. 949). Natomiast wyżej wymienione urzędy niezależnie od wypełniania pozostałych rubryk w rejestrze karnym, mają prowadzić ponadto rachunkową ewidencję należności, wynikających ze stosowania prawa karnego skarbowego w księdze dochodów budżetowych w/g załączonego wzoru Nr 1.

§ 2.

Księga dochodów budżetowych ma być prowadzona w sposób ciągły, a to celem uniknięcia przenoszenia z początkiem każdego okresu budżetowego do nowych ksiąg znacznej ilości zaległych pozycyj. Po wyczerpaniu kart w jednym tomie księgi dochodów budżetowych zakłada się tom następny, przy czym przenosi się do niego tylko ogólne sumy należności, uiszczeń, odpisów, nadpłat oraz zwrotów nadpłat bieżącego okresu budżetowego.

W księdze dochodów budżetowych uskutecznia się zapisy bieżące stronicami, a mianowicie przypisy należności na podstawie prawomocnych orzeczeń karnych, postanowień lub zarządzeń, uiszczenia na podstawie dowodów kasowych, odpisy na podstawie zawiadomień o wykonaniu kary aresztu zastępczego względnie dowodów o nieściągalności, jeżeli chodzi o należności niepodlegające zamianie na areszt i innych zarządzeń. Księgę sumuje się stronicami we wszystkich kwotowych przedziałkach. Z końcem okresu budżetowego wyprowadza się sumy od początku okresu budżetowego. Do sumy przypisów należności i nadpłat dodaje się ogólną sumę zaległych należności i nadpłat z ubiegłego okresu budżetowego, po czym ustala się kwotę zaległości i kwotę nadpłat na następny okres budżetowy. Zaległości i nadpłaty z ubiegłego okresu budżetowego nie przenosi się poszczególnymi pozycjami do księgi dochodów budżetowych za następny okres budżetowy.

§ 3.

Bezzwłocznie po uprawomocnieniu się orzeczenia karnego względnie po wydaniu zarządzenia, mającego służyć za podstawę do uskutecznienia przepisu dokonuje się przypis w rejestrze karnym, zgodnie z postanowieniami § 13 instrukcji, o której mowa w § 1 niniejszych przepisów, po czym przypisuje się należności w księdze dochodów budżetowych, wypełniając przedziałkę 1—5 księgi. Kwoty należności, wynikające z orzeczeń karnych, których wysokość zostanie ustalona po przypisaniu wymierzonych kar w księdze dochodów budżetowych mają być przypisane w tej księdze **pod osobną pozycją.** W przypadku skazania w jednej sprawie kilku osób, przypis należności wymierzonej każdej z osób uskutecznia się w księdze dochodów budżetowych pod osobną pozycją. Dla odpowiedzialnego majątkowo nie otwiera się w księdze osobnej pozycji, lecz w przedziałce 4 obok nazwiska skazanego wyszczególnia się również w nawiasie nazwisko (firmę) odpowiedzialnego z dopiskiem „odpow.". W przypadku nałożenia kosztów postępowania karnego na kilku skazanych solidarnie należności te przypisuje się jednej z osób skazanych, przy czym w przedziałce „uwagi" wyszczególnia się nazwiska pozostałych skazanych. Celem przejrzystości w księdze dochodów budżetowych wykazuje się pod literą a) grzywny, podlegające zamianie na areszt, pod lit. b) inne należności niepodlegające zamianie na areszt, a to: równowartość przedmiotów występku, koszty postępowania karnego za wyjątkiem należności wymienionych pod lit. c), wreszcie pod lit. c) należności Państwowego Monopolu Spirytusowego za analizę oraz należności gmin w kwocie ponad 5 zł (art. 312 § 4 p. k. s.). Przy sumowaniu księgi, sumy przypisu nie należy rozdzielać na należności wymienione pod lit. a), b), wzgl. c). Po uskutecznieniu przypisu oznacza się na okładce akt karnych pozycję księgi dochodów budżetowych z podaniem okresu budżetowego w skróceniu w sposób następujący: „Nr ks. $\frac{125}{39/40}$"

Akta karne ułożone według lat i według kolejności poz. rejestru karnego mają być przechowane w jednej grupie od chwili uskutecznienia przypisu w księdze dochodów budżetowych do czasu otrzymania z kasy dowodu wpłaty względnie doniesienia o wyniku egzekucji.

§ 4.

Po otrzymaniu z kasy dowodów kasowych, ustala się pozycję rejestru karnego, której wpłata dotyczy, dowód wpłaty dołącza się do akt karnych, wpłatę kontuje się w odpowiedniej rubryce rejestru karnego i w księdze dochodów budżetowych, wypełniając odpowiednio przedziałkę od 8 do 13, a następnie przedziałkę 6 i ewentualnie 15 księgi. Zarachowanie następuje w kolejności: 1) koszty postępowania karnego, 2) równowartość przedmiotów występku, 3) grzywny podlegające zamianie na areszt. Jeżeli należności zostaną w całości pokryte przekreśla się w sposób widoczny (np. kolorowym ołówkiem) przedziałkę 4 księgi.

§ 5.

W przypadku ujawnienia nadpłaty urząd występuje niezwłocznie do swej przełożonej władzy z wnioskiem o zarządzenie zwrotu nadpłaty, podając datę i pozycję zarachowania kwoty, która spowodowała nadpłatę, nazwę kasy, która przyjęła wpłatę. Zwrot nadpłaty następuje zgodnie z przepisami racunkowo-kasowymi dla władz i urzędów państwowych wzgl. władz i urzędów celnych. Po otrzymaniu z Izby Skarbowej (Dyrekcji Ceł) zawiadomienia o dokonaniu zwrotu nadpłaty, zwróconą kwotę urząd zapisuje w przedziałce 16 księgi dochodów budżetowych, wypełniając odpowiednio przedziałki od 8—10 oraz przekreślając w sposób widoczny (np. ołówkiem kolorowym) przedziałkę 16 księgi przy poz. księgi, pod którą odkontowano dotyczącą wpłatę.

§ 6.

Jeżeli należności nie zostaną zapłacone we właściwym czasie w części lub w całości, wdraża się bądź kroki egzekucyjne, bądź w myśl § 54 przepisów wykonawczych do p. k. s. przystępuje się do wykonania kary aresztu zastępczego. Do wykonania kary aresztu zastępczego przystępuje się również, jeżeli w wyniku egzekucji okaże się, że wymierzone należności, podlegające zamianie na areszt w całości lub w części są nieściągalne.

W razie pozytywnego wyniku egzekucji postępuje się w sposób wskazany w § 4.

Na podstawie zawiadomienia o wykonaniu kary aresztu zastępczego odpisuje się grzywnę lub karę pieniężną. Inne należności odpisuje się na podstawie specjalnych przepisów. Urząd odpisuje należność w księdze dochodów, wypełniając odpowiednio przedziałkę 8—10, 14 oraz 6 księgi przy pozycji przypisu.

Kwoty, podlegające odpisaniu, wyszczególnione w przedziałce 5 księgi, skreśla się w sposób podany w § 4.

§ 7.

Jeżeli wpłacona kwota dotyczy sprawy karnej, w której nie dokonano jeszcze wymiaru kary (dobrowolne poddanie się karze), wówczas kontuje się wpłatę w sposób ustalony postanowieniami § 4 i równocześnie uskutecznia się przypis należności w wysokości wpłaconej kwoty.

Po dokonaniu wymiaru kary (względnie załatwieniu prośby o zezwolenie na dobrowolne poddanie się karze) następuje ewentualnie dodatkowy przypis należności pod osobną pozycją księgi dochodów budżetowych.

§ 8.

Kwoty, uzyskane ze sprzedaży przedmiotów występku, urząd wpłaca do kasy, przypisując je jednocześnie w myśl § 3 niniejszych przepisów w księdze dochodów budżetowych pod osobną pozycją. Odkontowanie wpłat w księdze dochodów budżetowych i w rejestrze karnym następujące po otrzymaniu z Kasy dotyczącego dowodu wpłaty.

§ 9.

Kwoty, równowartości przedmiotu występku, kwoty, uzyskane ze sprzedaży przedmiotów przepadłych na rzecz Skarbu Państwa, koszty postępowania karnego, nie wyłączając należności Państwowego Monopolu Spirytusowego za analizy oraz należności gmin z art. 312 § 4 p. k. s., podlegają zarachowaniu na dochód budżetu Ministerstwa Skarbu w tytule budżetowym, przewidzianym dla wpływów z tytułu grzywien.

§ 10.

Koszty egzekucyjne, nie wyłączając należności za upomnienie, nie podlegają przypisowi ani w rejestrze karnym ani w księdze dochodów budżetowych.

§ 11.

Koszty wykonania aresztu podlegają zarachowaniu na dział 3 § 8 budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości. Dla ewidencji tych wpływów prowadzi się osobną księgę dochodów budżetowych wzór Nr 1 w sposób unormowany poprzednimi paragrafami niniejszych przepisów. Koszty te podlegają przypisaniu w rejestrze karnym i księdze dochodów budżetowych tylko w przypadkach, przewidzianych specjalnymi przepisami.

Na wpływy z tytułu kosztów wykonania aresztu kasy sporządzają oddzielny wykaz szczegółowy zatytułowany: Ministerstwo Sprawiedliwości — Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych względnie Urząd Celny. Dowody kasowe dotyczące kosztów wykonania aresztu mają być dołączane do akt karnych po uprzednim odkontowaniu w księdze dochodów budżetowych.

§ 12.

W przypadku ściągnięcia należności P. M. S. za analizy względnie należności gminy w kwocie ponad 5 zł (art. 312 § 4 p. k. s.) urząd występuje do swej przełożonej władzy z wnioskiem o wyasygnowanie dotyczących kwot z kredytów, przewidzianych na ten cel. Dla uproszczenia urzędowania urzędy sporządzają wspomniane wnioski zbiorowe co kwartał. Przy sposobności kontowania wpłat w księdze dochodów budżetowych, wpisuje się odnośne kwoty do zbiorowego wniosku wzór Nr 2, który następnie przesyła się przełożonej władzy wraz z odnośnymi aktami. Izby Skarbowe (Dyrekcje Ceł) zawiadamiają urząd, Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego względnie Wytwórnie Państwowego Monopolu Spirytusowego ewentualnie gminę o wyasygnowaniu, z podaniem imienia i nazwiska skazanego oraz

daty i numeru odnośnej analizy (ewentualne pisma gminy).

§ 13.

Urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych sporządzają miesięczne sprawozdania o dochodach budżetowych wzór Nr 30 do § 66 przepisów rachunkowo - kasowych władz i przesyłają je przełożonej Izbie Skarbowej w terminie ustalonym wspomnianymi przepisami rachunkowo-kasowymi (tj. dnia 15 następującego miesiąca po miesiącu sprawozdawczym) przy dołączeniu wykazów szczegółowych bez dowodów wpłat, które mają być dołączane do akt sprawy karnej.

Analogiczne sprawozdania miesięczne sporządzają działy rachunkowo-kasowe urzędów celnych zgodnie z postanowieniami § 62 przepisów rachunkowo-kasowych dla urzędów celnych na druku wzór Nr 27 do tegoż § 62.

Zauważa się, że wymienione sprawozdania mają obejmować również sumę dochodów budżetu Min. Sprawiedliwości z tytułu kosztów wykonania aresztu zastępczego.

Powyższe sprawozdania służą izbom skarbowym, dyrekcjom ceł za podstawę do uskutecznienia wpisów do księgi miesięcznych zestawień dochodów budżetowych (§ 14 przepisów rachunkowo-kasowych dla izb skarbowych, § 13 przepisów rachunkowo-kasowych dla dyrekcyj ceł). Izby Skarbowe, dyrekcje ceł wspomniane wpływy obejmują miesięcznymi sprawozdaniami zgodnie z postanowieniami § 41 i 42 przepisów rachunkowo - kasowych dla izb względnie § 25 i 27 przepisów rachunkowo-kasowych dla dyrekcyj ceł.

§ 14.

Na podstawie zamkniętych ksiąg dochodów budżetowych urzędy sporządzają sprawozdanie roczne według załączonego wzoru Nr 3 i przesyłają swej przełożonej władzy w jednym egzemplarzu w miesiąc po upływie okresu budżetowego. Izby Skarbowe, dyrekcje ceł sporządzają na podstawie tych sprawozdań zestawienia zamknięć wszystkich podległych urzędów oraz roczne zamknięcia rachunkowe dochodów budżetowych stosownie do postanowień § 44 przepisów rachunkowo-kasowych dla izb względnie § 28 przepisów rachunkowo-kasowych dla dyrekcyj ceł.

Postanowienia przejściowe.

§ 15.

Po odkontowaniu w rejestrach karnych wpłat, uskutecznionych w miesiącu marcu 1939, urzędy przystąpią do ustalenia zaległości na dzień 1 kwietnia 1939 r. W tym celu należy przenieść wszystkie zaległości z rejestrów karnych do księgi dochodów budżetowych wzór Nr 1 poszczególnymi pozycjami, uskuteczniając przypis należności w sposób unormowany postanowieniami § 3 niniejszych przepisów. W rocznym sprawozdaniu rachunkowym za okres budżetowy 1938/39 podać należy tylko kwotę uiszczoną w okresie sprawozdawczym, zaległość i nadpłaty z końcem tegoż okresu sprawozdawczego.

Podsekretarz Stanu.
(—) *T. Grodyński.*

Wzór Nr 1 do Instrukcji Min. Skarbu (Dz. Urz. Min. Skarbu z 1939 r. Nr 10. poz. 242).

Księga

dochodów budżetowych.

Część budż. . . . . . . dz. . . § . .

Wskazówki:

1) Księgę prowadzi się w sposób ciągły tzn. po wyczerpaniu kart jednego tomu zakłada się tom następny, przy czym przenosi się do niego tylko ogólne sumy należności, uiszczeń, odpisów, nadpłat i zwrotów nadpłat bieżącego okresu.

2) Po upływie okresu budżetowego (po wykontowaniu wpłat dokonanych w miesiącu marcu), dokonuje się zamknięcia księgi, przy czym uwzględniając stan zaległości i nadpłat z ubiegłego okresu oraz sumę należności, uiszczeń, odpisów należności i uiszczeń za bieżący okres, ustala się stan a) zaległości i b) nadpłat z końcem bieżącego okresu budżetowego. (ad a). Do sumy zaległości ub. okresu dodaje się sumę przypisu b. okresu, od ogólnej zaś sumy odejmuje się sumę uiszczeń i odpisów b. okresu zmniejszoną o sumę nadpłat przypisanych w b. okresie. ad b). Do sumy nadpłat ub. okresu dodaje się sumę nadpłat przypisanych w b. okresie, od tej zaś sumy odejmuje się sumę nadpłat zwróconych w b. okresie).

3) W przedziałce 2 wpisuje się datę w sposób skrócony (np. 2/4,39), w przedziałce 3 wpisuje się pozycję rejestru karnego i rok, w którym sprawę wpisano do rejestru (np. 252/38).

4) W przypadku skazania w jednej sprawie kilku osób, przypis należności wymierzonej każdej z osób uskutecznia się w księdze dochodów budżetowych pod osobną pozycją. Dla odpowiedzialnego majątkowo nie otwiera się w księdze osobnej pozycji, lecz w przedziałce 4 obok nazwiska skazanego wyszczególnia się w nawiasie również nazwisko odpowiedzialnego z dopiskiem „odpow.". Celem przejrzystości w księdze dochodów budżetowych wykazuje się pod literą a) grzywny podlegające zamianie na areszt, pod lit. b) inne należności nie podlegające zamianie na areszt, a to: równowartość przedmiotów występku, koszty postępowania karnego za wyjątkiem należności wymienionych pod lit. c) — pod lit. c) należności P. M. S. za analizę oraz należności gmin w kwocie ponad 5 zł (art. 312 § 4 p. k. s.). Przy sumowaniu księgi sumy przypisu nie należy rozdzielać na należności wymienione pod lit. a), b), wzgl. c).

5) W przedziałkach 6 i 9 numer kolejny księgi oznacza się w formie ułamka, przy czym w liczniku podaje się numer kolejny księgi, w mianowniku zaś okres budżetowy w skróceniu (np. $\frac{4}{39/40}$).

(Str. 2)

Nr kolejny	Data zarządzenia lub orzeczenia karnego	Pozycja rejestru karnego i rok (w formie ułamka)	Imię i nazwisko skazanego oraz ewentualnie odpowiedzialnego	Należność	Nr kol. księgi, pod którym odkontowano wpłatę lub odpisano należności i okres budżetowy	Uwagi
1	2	3	4	5	6	7
	z przenienienia					
			Przykład:			
			okres 1939/40			
1	2/4 39	435/37	Imię i nazwisko a) c)	20 5	1/39/40	
2	6/5 39	252/38	„ „ a)	10	3/39/40	
3	7/5 39	438/37	„ „ a)	20		
4	8/5 39	402/39	„ „ a) c)	20 25	5/39/40, 6/39/40	
5	9/5 39	421/38	„ „ a)	15		
6	15/5 39	250/39	„ „ a) c)	10 15		
7	15/5 39	253/39	„ „ a)	50		
	do przeniesienia			190		

(Str. 3)

Nr kolejny	Nr kolejny księgi, pod którym przypisano należność i okres budżetowy	Imię i nazwisko wpłacającego lub skazanego wzgl. komu zwrócono nadpłatę	Data wpłaty zarządzenia odpisu	Poz. dziennika lub Nr zarządzenia odpisu	Kwota uiszczeń	Kwota odpisów	Przypis nadpłaty	Zwrot nadpłaty	Uwagi
8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
	z przeniesienia								
		Okres 1939/40							
1	1/39/40	Imię i nazwisko	15/4,39	125	25				
2	32/38/39	" "	15/3,39	126	10				
3	2/39/40	" "	15/6,39	125	20		10		zwrócono się o zwrot nadpłaty § 5 dn. 10/7 39 Rk. 252
4	15/37/38	" "	18/6,39	360		15			
5	4/39/40	" "	20/6,39	391	25				wpisano do zbiorowego wniosku § 12 za III kw. 1939 r.
6	4/39/40	" "	15/7,39	425	20				
7	2/39/40	" "	20/9,39	4268				10	dotyczy nadpłaty do N. Ks. 3/39/40
	do przeniesienia				100	15	10	10	

Wzór Nr 2 do Instrukcji Min. Sk. (Dz. Urz. Min. Sk. z 1939 r. Nr 10, poz. 242).

ZBIOROWY WNIOSEK

o wyasygnowaniu należności Państwowemu Monopolowi Spirytusowemu względnie gminom (art. 312 p. k. s.) za kwartał . . . . . . 193 . . r.

L. p.	Pozycja rejestru karnego	Imię i nazwisko skazanego	Nazwa wytwórni P. M. S. względnie gminy, której przypada kwota z przedziałki 9	Data i numer analizy (pisma gminy)	Nr konta czekowego wzgl. adres	Data i poz. dziennika przychodu	Nazwa kasy, w której odnośna suma została zarachowana	Suma podlegająca wypłacie
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Wzór Nr 3 do Instrukcji Min. Sk. (Dz. Urz. Min. Sk. z 1939 r. Nr 10, poz. 242).

....
(nazwa urzędu)

Roczne sprawozdanie rachunkowe

za okres budżetowy 19 / r.

Część .... dział .... §

Należność zaległa	Nadpłaty	Należność przypisana	Należność odpisana	Należność uiszczona	Odpisano z uiszczeń	Zaległość z końcem sprawozdawczego okresu budżetowego	Nadpłata z końcem sprawozdawczego okresu budżetowego	Uwagi
z ubiegłych okresów budżetowych		w sprawozdawczym okresie budżetowym						

243

INSTRUKCJA MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 kwietnia 1939 r.

L. D. IV. 11429/3/39

w sprawie stosowania pozwoleń Ministerstwa Przemysłu i Handlu na prawo przywozu towarów oraz w sprawie stosowania zwolnień od ograniczeń przywozowych i wywozowych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 maja 1936 r. o warunkach udzielania pozwoleń na prawo przywozu towarów objętych zakazami przywozu (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 281; Dz. Urz. Min. Sk. Nr 12 z 1936 r., poz. 378), w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 9 lutego 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 76; Dz. Urz. Min. Sk. Nr 5 z 1939 r., poz. 98), Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu zarządza co następuje:

Wydawanie pozwoleń przywozu.

§ 1.

1) Pozwolenia przywozu są wydawane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu albo bezpośrednio albo też za pośrednictwem Izb Przemysłowo - Handlowych (z wyjątkiem Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie) lub Izby Handlu Zagranicznego w Gdańsku. W okręgu Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie pozwolenia przywozu są wydawane za pośrednictwem Komitetu Przywozowego Rady Handlu Zagranicznego. Oryginały i duplikaty pozwoleń przywozu wydawanych nie bezpośrednio przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu są zaopatrywane na odwrotnej stronie w pieczęć instytucji za pośrednictwem której zostały wydane.

2) Jeżeli zajdzie potrzeba uzupełnienia, zmiany lub poprawienia wydanego pozwolenia przywozu, to pozwolenie takie (duplikat i ewent. oryginał) należy bądź na żądanie strony, bądź na żądanie instytucji wydającej pozwolenia, bądź też z urzędu (§ 4) przesłać do tej instytucji za której pośrednictwem zostało wydane. Na żądanie Komitetu Przywozowego Rady Handlu Zagranicznego należy przesyłać mu duplikaty pozwoleń i ewent. oryginały bez względu na to, czy pozwolenia te zostały wydane bezpośrednio przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, czy za pośrednictwem jednej z Izb Przemysłowo-Handlowych.

Zgodność towaru odprawianego z towarem wymienionym w pozwoleniu przywozu.

§ 2.

Towar zgłoszony do odprawy celnej, na który wydano pozwolenie przywozu, powinien odpowiadać co do rodzaju towarowi wymienionemu w pozwoleniu oraz pozycji taryfy celnej, jeżeli pozycja ta jest oznaczona w pozwoleniu. Przy ustalaniu zatem zgodności towaru odprawianego z towarem wymienionym w pozwoleniu przywozu należy odróżniać dwa przypadki:

I. kiedy w pozwoleniu przywozu wymieniona jest tylko nazwa towaru oraz

II. kiedy w pozwoleniu przywozu wymieniona jest nazwa towaru oraz oznaczona pozycja taryfy celnej.

W pierwszym przypadku do zastosowania pozwolenia przywozu wymagane jest spełnienie warunku, ażeby towar zgłoszony do odprawy celnej odpowiadał co do rodzaju towarowi wymienionemu w pozwoleniu przywozu. W drugim natomiast przypadku do zastosowania pozwolenia przywozu muszą być spełnione jednocześnie dwa warunki, a mianowicie towar zgłoszony do odprawy celnej powinien:

a) odpowiadać co do rodzaju towarowi wymienionemu w pozwoleniu przywozu oraz
b) podlegać ocleniu według pozycyj, punktów i uwag taryfy celnej, oznaczonych w pozwoleniu przywozu.

Niespełnienie w drugim przypadku chociażby jednego z podanych warunków powoduje niemożność zastosowania pozwolenia przywozu. Tak więc, jeżeli w pozwoleniu przywozu oznaczona jest pozycja taryfy celnej, a towar zgłoszony do odprawy celnej podlega ocleniu według innej pozycji lub według oznaczonej lecz nadto jeszcze innej pozycji taryfy celnej (np. poz. 900 i nadto jeszcze 905) pozwolenie takie nie może być zastosowane. Niezgodność towaru odprawianego co do rodzaju z towarem wymienionym w pozwoleniu przywozu powoduje również niemożność zastosowania tego pozwolenia; rodzaj towaru może być określony w pozwoleniu przywozu przez podanie jego nazwy handlowej, a bliższe określenie może wynikać z oznaczonej w pozwoleniu pozycji taryfy celnej.

§ 3.

Jeżeli w pozwoleniu przywozu oznaczona jest pozycja taryfy celnej, a zgłoszony do odpracy celnej towar podlega wprawdzie ocleniu według oznaczonej pozycji ale ponadto jeszcze według jakichkolwiek uwag umieszczonych w taryfie celnej, to w takim przypadku pozwolenie przywozu może być zastosowane, o ile drugi warunek jest spełniony, t.j. o ile odprawiany towar odpowiada co do rodzaju towarowi wymienionemu w tym pozwoleniu. Natomiast, jeżeli w pozwoleniu przywozu oznaczona jest po-

zycja, punkt i uwaga taryfy celnej, a towar podlega ocleniu według tejże pozycji i punktu lecz bez uwagi, to pozwolenie przywozu nie może być zastosowane chociażby towar odpowiadał co do rodzaju towarowi wymienionemu w pozwoleniu.

§ 4.

W razie stwierdzenia w pozwoleniu przywozu wyraźnej rozbieżności między nazwą towaru a oznaczoną pozycją taryfy celnej, pozwolenie takie urząd celny przed wydaniem towaru do wolnego obrotu powinien zwrócić do poprawienia instytucji, za pośrednictwem której zostało wydane (§ 1 ust. 2).

Waga towarów w pozwoleniach przywozu.

§ 5.

1) Oznaczoną w pozwoleniu przywozu wagę towarów przyjmuje się — z wyjątkami przewidzianymi w § 6 — według takiej podstawy, jaka jest ustalona w taryfie celnej przywozowej dla danego towaru do wymiaru należności celnych. Zgodnie z tym przy odprawie celnej towarów wolnych od cła na podstawie taryfy celnej, lecz podlegających w myśl § 8 ust. 2 pkt b przepisów wykonawczych do prawa celnego opłacie manipulacyjnej od wagi surowej, wagę tych towarów oznaczoną w pozwoleniach przywozu przyjmuje się jako wagę surową. W ten sposób oblicza się między innymi przy stosowaniu pozwoleń przywozu wagę wolnych od cła surowych skór futrzanych, objętych grupą 40 taryfy celnej przywozowej.

2) Przy odprawie celnej towarów wolnych od cła na podstawie taryfy celnej i wolnych lub zwolnionych od opłaty manipulacyjnej w myśl § 9 przepisów wykonawczych do prawa celnego, wagę tych towarów oznaczoną w pozwoleniach przywozu przyjmuje się również za wagę surową.

§ 6.

W pozwoleniach na przywóz platyny i metali platynowych z pozycji 1265 p. 1 taryfy celnej przywozowej dozwolone do przywozu ilości tych towarów są określane za pomocą wagi netto. Zatem przy odprawach celnych platyny i metali platynowych, dokonywanych na podstawie pozwoleń przywozu z wyraźnym oznaczeniem w nich wagi towarów jako wagi „netto", należy ustalać poza wagą wymiarową również wagę netto omawianych towarów i według tej wagi odpisywać w pozwoleniach przywozu odprawione ilości tych towarów.

Zgodność kraju pochodzenia odprawianego towaru z krajem wymienionym w pozwoleniu przywozu.

§ 7.

1) Kraj pochodzenia towaru zgłoszonego do odprawy celnej powinien odpowiadać nazwie kraju wymienionej w pozwoleniu przywozu.

2) Pojęcie kraju pochodzenia ustalone jest w art. 19 prawa celnego oraz w § 12 przepisów wykonawczych do tego prawa.

§ 8.

Kraje macierzyste (metropolie), ich kolonie, kraje mandatowe i kraje pozostające pod protektoratem są traktowane w dziedzinie stosowania pozwoleń przywozu jako oddzielne kraje. Zatem towary pochodzące z kolonii, krajów mandatowych lub krajów pozostających pod protektoratem nie mogą być odprawiane na podstawie pozwoleń przywozu, w których jako kraj pochodzenia wskazano kraj macierzysty tych kolonii lub krajów oraz odwrotnie.

§ 9.

Jeśli chodzi o przywóz towarów z Holandii i z Indii Holenderskich, to pozwolenia są wydawane oddzielnie na przywóz towarów z Holandii i oddzielnie na przywóz towarów z Indii Holenderskich, jakkolwiek Indie Holenderskie stanowią pod względem politycznym integralną część Królestwa Holenderskiego. Zatem przy odprawie celnej towarów pochodzących z Holandii nie mogą być stosowane pozwolenia przywozu, w których jako kraj pochodzenia wskazane są Indie Holenderskie i odwrotnie. Również jeśli chodzi o przywóz towarów z Australii i Nowej Zelandii pozwolenia przywozu wystawiane są oddzielnie dla każdego z tych krajów, wobec czego pozwolenie przywozu opiewające na Australię nie może być stosowane do towaru pochodzącego z Nowej Zelandii i odwrotnie.

§ 10.

Wyspa Jamajka stanowi część składową Indii Brytyjskich Zachodnich, wobec czego towary pochodzące z Jamajki mogą być odprawiane na podstawie pozwoleń przywozu, w których jako kraj pochodzenia są wskazane Indie Zachodnie Brytyjskie.

§ 11.

1) Kraj pochodzenia towaru powinien być udowodniony przez stronę świadectwem pochodzenia odprawianego towaru w następujących przypadkach:

a) gdy pozwolenie na przywóz tego wymaga,

b) gdy towar został przywieziony do polskiego obszaru celnego nie bezpośrednio z kraju pochodzenia wymienionego w pozwoleniu przywozu, lecz za pośrednictwem kraju innego.

2) W przypadkach przewidzianych w ust. 1 lit. b urząd celny może odstąpić od żądania świadectwa pochodzenia, jeżeli pochodzenie towaru wynika w sposób niewątpliwy z rodzaju towaru i jego opakowania.

3) Świadectwo pochodzenia towaru powinno być wystawione zgodnie z przepisami zarzą-

dzenia Ministra Skarbu wydanego na zasadzie § 12 ust. 4 przepisów wykonawczych do prawa celnego przy jednoczesnym uwzględnieniu ewent. warunków specjalnych zastrzeżonych w tej mierze w pozwoleniu przywozu (np. warunek, aby świadectwo pochodzenia było wystawione w kraju pochodzenia towaru).

§ 12.

1) Jeżeli towar został przywieziony bezpośrednio z kraju pochodzenia a pozwolenie przywozu nie zawiera warunku przedstawienia świadectwa pochodzenia, wówczas kraj pochodzenia odprawianego towaru może być udowodniony deklaracją celną nadawcy lub dokumentami przewozowymi, jak np. listem przewozowym, konosamentem itp.

2) Bezpośredni przywóz ma miejsce wówczas, gdy dokument przewozowy został wystawiony w kraju pochodzenia towaru i opiewa na miejscowość położoną na polskim obszarze celnym oraz ważny jest na całą drogę przewozu z kraju pochodzenia do tej miejscowości.

Warunki specjalne w pozwoleniach przywozu.

§ 13.

Wszelkie zastrzeżenia zamieszczane w pozwoleniach przywozu w rubryce „warunki specjalne" powinny być ściśle przestrzegane. W szczególności przy stosowaniu pozwoleń przywozu należy zwracać uwagę, czy warunki specjalne, dotyczące kierunku, drogi lub sposobu przewozu (np. ważne przy bezpośrednim konosamencie, bez przeładunku w kraju trzecim itp.) albo dotyczące przedstawienia świadectwa pochodzenia, zostały dochowane.

§ 14.

1) Pozwolenie przywozu zaopatrzone w klauzulę „ważne tylko przy transporcie drogą morską przez porty polskiego obszaru celnego" nie może być zastosowane do towarów, które nadeszły do polskiego obszaru celnego inną drogą. Wyjątek pod tym względem stanowią towary, które zostały nadesłane do polskiego obszaru celnego w przesyłkach pocztowych lub lotniczych; w tych przypadkach warunki pozwolenia przywozu co do sposobu przewozu towaru uważa się za nieistniejące. To samo dotyczy warunku bezpośredniości konosamentu. Jeżeli natomiast towar został nadesłany do polskiego obszaru celnego drogą lądową chociażby nawet do portu polskiego obszaru celnego, następnie zaś towar ten został przekazany do innego urzędu celnego jako przesyłka pocztowa lub lotnicza, wówczas warunek zawarty w pozwoleniu co do sposobu przewozu pozostaje w mocy i wobec tego pozwolenie przywozu zawierające warunek bezpośredniości konosamentu lub zaopatrzone w klauzulę „ważne tylko przy transporcie drogą morską przez porty polskiego obszaru celnego" nie może być do tego towaru zastosowane.

2) Przesyłki lotnicze przewożone statkami powietrznymi a następnie z powodu przerwy komunikacji lotniczej, nadane do dalszego przewozu koleją, traktuje się przy odprawie celnej jako przesyłki lotnicze pod warunkiem, że zawiadowca portu lotniczego, w którym znajduje się urząd celny odbiorczy, zaświadczy, iż przesyłki były nadane do przewozu do polskiego obszaru celnego drogą powietrzną i jedynie ze względu na przerwę komunikacji lotniczej spowodowaną siłą wyższą (uszkodzenie statku powietrznego, zły stan pogody) zostały nadane do dalszego przewozu koleją.

§ 15.

Jeżeli w pozwoleniu przywozu jest zamieszczony warunek przywozu towaru bez przeładunku w drodze, oznacza to, że towar powinien być przywieziony do polskiego obszaru celnego na tym samym środku przewozowym (np. statku), na który został załadowany w kraju pochodzenia.

§ 16.

Pozwolenia, wydawane na przywóz z Francji i Algieru niektórych owoców i jarzyn, są zaopatrywane w klauzulę „ważne tylko po przedstawieniu zaświadczenia eksportowego francuskiego Ministerstwa Rolnictwa", wobec czego pozwolenie przywozu z taką klauzulą nie może być zastosowane, jeżeli strona nie przedstawi przy odprawie celnej zaświadczenia eksportowego francuskiego Ministerstwa Rolnictwa. Wykaz tych owoców i jarzyn oraz wzór zaświadczenia eksportowego francuskiego Ministerstwa Rolnictwa podane są w załącznikach I i II do niniejszej instrukcji.

§ 17.

W przypadkach przywozu towarów nie bezpośrednio z kraju pochodzenia lecz za pośrednictwem kraju innego, świadectwa pochodzenia wymagane w związku z powoleniami przywozu, mogą być wystawiane również w tym innym kraju ale tylko wówczas, gdy w warunkach pozwolenia inaczej nie zastrzeżono. Jeżeli zatem w pozwoleniu przywozu jest zamieszczony warunek przedstawienia świadectwa pochodzenia wystawionego w kraju pochodzenia towaru, to bez takiego świadectwa pozwolenie przywozu nie może być zastosowane, nawet gdyby strona przedstawiła celem zastosowania zniżek celnych umownych świadectwo pochodzenia wystawione i wizowane w kraju innym.

Termin ważności pozwoleń i termin ich przedstawienia przy odprawie celnej.

§ 18.

1) Pozwolenia przywozu są wydawane na oznaczony okres czasu. Termin ważności po-

zwolenia przywozu jest dochowany, jeżeli towar zostaje zgłoszony do ostatecznej odprawy celnej przywozowej przed upływem terminu ważności pozwolenia; wyjątek pod tym względem stanowią pozwolenia zaopatrzone w klauzulę: „ważne również wtedy, gdy towar przed upływem terminu ważności pozwolenia zostanie zgłoszony do odprawy na skład celny".

2) Pozwolenia na przywóz towarów, objętych § 8 pkt b oraz § 13 pkt d powołanego na wstępie rozporządzenia z dnia 8 maja 1936 r., mogą być honorowane w urzędach celnych położonych w portach polskiego obszaru celnego również w przeciągu 10 dni po upływie ich ważności; honorowanie tych pozwoleń w powyższym dodatkowym 10-dniowym terminie może być stosowane tylko do towarów, które zostały przywiezione do polskiego obszaru celnego drogą morską.

§ 19.

Pozwolenie przywozu powinno być przez stronę przedstawione w zasadzie jednocześnie ze zgłoszeniem towaru do odprawy celnej.

Pozwolenia przywozu przedstawiane dodatkowo z wnioskiem o zastosowanie ich do przesyłek już zgłoszonych do odprawy celnej powinny być w chwili przedstawienia ważne. W razie zatem przedstawienia dodatkowo pozwolenia przywozu, nieważnego w chwili prezentacji, urzędy celne nie powinny w zasadzie przyjmować takich pozwoleń, opierając swą decyzję na postanowieniach § 36 ust. 2 przepisów wykonawczych do prawa celnego, które to postanowienia pozostawiają urzędom celnym swobodę w decydowaniu, czy dodatkowo przedstawione dokumenty mają być przyjęte, czy nie. W następujących jednak przypadkach, urzędy celne mają przyjmować dodatkowo przedstawiane pozwolenia przywozu, które w chwili prezentacji są już przeterminowane, pod warunkiem jednakże, że towary, do których pozwolenia te mają być zastosowane, **zostały zgłoszone do odprawy celnej przed upływem terminu ważności pozwolenia:**

a) gdy strona zgłaszając towar do odprawy celnej, chociaż nie przedstawi pozwolenia przywozu, wskaże już w zgłoszeniu celnym numer pozwolenia, które zobowiązuje się dodatkowo przedstawić w ciągu trzech tygodni, licząc od daty upływu terminu ważności pozwolenia; oczywiście przyjęcie należności celnych nie może nastąpić przed przedstawieniem pozwolenia, a przy częściowych odprawach — odpisu pozwolenia.

b) w razie zgłoszenia towaru do odprawy celnej ostatecznej w granicznym urzędzie celnym i przekazania go następnie do pobrania należności celnych do urzędu celnego, w którym znajduje się pozwolenie przywozu — gdy strona w zgłoszeniu celnym wskaże numer pozwolenia i nazwę urzędu celnego, w którym ono znajduje się; w tych przypadkach urząd celny odbiorczy może, na umotywowany i ostemplowany wniosek strony, zatrzymać dane pozwolenie przez okres czasu nie dłuższy, jak trzy tygodnie, licząc od daty upływu terminu ważności pozwolenia; gdyby przesyłka w tym terminie nie nadeszła do urzędu celnego odbiorczego, duplikat pozwolenia należy odesłać, przedstawionego zaś pozwolenia przyjąć nie należy.

c) przy przesyłkach pocztowych odprawianych bez udziału stron, — gdy przedstawienie przeterminowanego pozwolenia jest spowodowane tym, że strona nie dowiedziała się na czas o nadejściu przesyłki i nie mogła przedstawić pozwolenia przed upływem terminu jego ważności; w tym przypadku urząd celny może przyjąć przeterminowane pozwolenie, jeżeli strona przedstawi je w ciągu 3 tygodni, licząc od daty upływu ważności pozwolenia.

Właściwość urzędów celnych w zakresie stosowania pozwoleń przywozu.

§ 20.

Odprawa celna towarów objętych pozwoleniem przywozu może być dokonana wyłącznie przez urząd celny wskazany w pozwoleniu przywozu. Przesłanie pozwolenia przywozu z urzędu celnego wymienionego w pozwoleniu do innego urzędu celnego celem dokonania tam odprawy celnej towarów może być uskutecznione tylko za pozwoleniem Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

§ 21.

Zamiast wskazania urzędu celnego pozwolenie przywozu może być zaopatrzone w klauzulę „przez porty polskiego obszaru celnego". Pozwolenia przywozu zaopatrzone w taką klauzulę mogą być stosowane tylko do towarów, które nadeszły do polskiego obszaru celnego drogą morską. Odprawa celna towarów na podstawie pozwoleń przywozu z klauzulą „przez porty polskiego obszaru celnego" może być dokonana albo w Urzędzie Celnym w Gdyni, albo w jednym z urzędów celnych położonych w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku, albo wreszcie częściowo w Urzędzie Celnym w Gdyni i częściowo w jednym z urzędów celnych, położonych w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku; w związku z tym pozwolenia z taką klauzulą wydawane są w trzech jednobrzmiących egzemplarzach, z których pierwszy egzemplarz (oryginał) otrzymuje strona, zaś egzemplarze drugi i trzeci przesyłane są oddzielnie do Urzędu Celnego w Gdyni i do Dyrekcji Ceł w Gdańsku.

§ 22.

Przy odprawie celnej towarów na podstawie pozwoleń przywozu z klauzulą „przez porty polskiego obszaru celnego" mają zastosowanie następujące postanowienia:

a) urząd celny (w Gdyni lub w Gdańsku) może dokonać odprawy celnej towaru

dopiero po przedstawieniu przez stronę oryginału pozwolenia, przy czym ma tu zastosowanie postanowienie zawarte w zdaniu trzecim ust. 4 § 16 instrukcji manipulacyjnej;

b) jeżeli towar wymieniony w pozwoleniu przywozu strona zgłasza do odprawy celnej partiami, urząd celny dołącza do pierwszego zgłoszenia celnego otrzymany egzemplarz (drugi lub trzeci) pozwolenia przywozu a na **oryginale** przedstawionym przez stronę uskutecznia odpowiednią adnotację analogicznie do postanowień § 37 ust. 3 instrukcji manipulacyjnej;

c) jeżeli odprawa celna następnej partii towaru ma być dokonana na zasadzie tego samego pozwolenia w urzędzie celnym położonym w drugim porcie polskiego obszaru celnego, urząd celny który jest w posiadaniu oryginału pozwolenia, przesyła go w drodze urzędowej na pisemny wniosek strony do urzędu celnego znajdującego się w drugim porcie polskiego obszaru celnego; Urząd Celny w Gdyni przesyła oryginał pozwolenia do Dyrekcji Ceł w Gdańsku celem przydzielenia go właściwemu urzędowi celnemu;

d) urząd celny dokonywujący odprawy celnej towaru na podstawie pozwolenia przywozu, które zostało już częściowo wykorzystane w urzędzie celnym położonym w drugim porcie polskiego obszaru celnego, powinien odnotować na posiadanym (drugim względnie trzecim) egzemplarzu poprzednie odprawy celne uwidocznione na oryginale pozwolenia, a następnie egzemplarz ten (drugi względnie trzeci) dołączyć do zgłoszenia celnego. Po sporządzeniu wyniku rewizji urząd celny uskutecznia na oryginale pozwolenia odpowiednią adnotację analogicznie do postanowień § 37 ust. 3 instrukcji manipulacyjnej;

e) dalsze odprawy celne (po dołączeniu drugiego lub trzeciego egzemplarza pozwolenia przywozu do pierwszego zgłoszenia celnego w danym porcie) powinny być dokonywane na podstawie oryginału pozwolenia przywozu po dostarczeniu przez stronę urzędowi celnemu do każdego zgłoszenia celnego odpisu pozwolenia przywozu, sporządzonego staraniem strony i na jej koszt; na każdym odpisie strona powinna oznaczyć wszystkie poprzednio dokonane odprawy ściśle według adnotacji, znajdujących się na drugiej stronie oryginału pozwolenia przywozu; dostarczony przez stronę odpis pozwolenia przywozu urząd celny po potwierdzeniu jego zgodności w sposób wskazany w ust. 2 § 16 instrukcji manipulacyjnej, dołącza do danego zgłoszenia celnego, zaś na **oryginale** pozwolenia uskutecznia odpowiednią adnotację analogicznie do postanowień ust. 3 § 37 instr. manipulacyjnej;

f) przy każdej odprawie urząd celny powinien sprawdzić czy pozwolenie przywozu nie zostało już całkowicie wykorzystane;

g) oryginał pozwolenia przywozu przechowuje urząd celny, w którym została dokonana ostatnia odprawa celna, do czasu następnej odprawy celnej albo do czasu złożenia przez stronę wniosku o przekazanie oryginału do urzędu celnego położonego w drugim porcie polskiego obszaru celnego;

h) zwrotowi do Ministerstwa Przemysłu i Handlu podlega oryginał pozwolenia przywozu (**zamiast duplikatu** — patrz ust. 7 § 37 instrukcji manipulacyjnej) i zwraca go ten urząd celny, w którego posiadaniu znajduje się pozwolenie przywozu z chwilą jego wyczerpania lub upływu terminu jego ważności;

i) w zapisku prowadzonym w myśl ust. 9 § 37 instrukcji manipulacyjnej urząd celny przy przesyłaniu oryginału czy to do urzędu celnego położonego w drugim porcie polskiego obszaru celnego czy to do Ministerstwa Przemysłu i Handlu powinien oznaczyć ilość odprawionego towaru i numery odnośnych zgłoszeń celnych przy których wykorzystywano pozwolenie; poza tym należy oznaczyć datę i numer pisma, przy którym wysłano lub zwrócono pozwolenie;

k) urząd celny portu, w którym wcale nie wykorzystano danego pozwolenia przywozu, obowiązany jest posiadany (drugi względnie trzeci) egzemplarz pozwolenia przywozu przesłać po upływie terminu jego ważności do Ministerstwa Przemysłu i Handlu;

l) zwrotne egzemplarze pozwoleń przywozu, niezależnie od tego czy były wydane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu bezpośrednio, czy za pośrednictwem uprawnionej do tego instytucji, powinny być przesyłane pod adresem: Referat Reglamentacyjny Ministerstwa Przemysłu i Handlu (Siedziba Komitetu Przywozowego Rady Handlu Zagranicznego w Warszawie);

ł) w razie potrzeby Urząd Celny w Gdyni i Dyrekcja Ceł w Poznaniu z jednej strony oraz Dyrekcja Ceł w Gdańsku z drugiej strony udzielają sobie wzajemnie informacji odnośnie poszczególnych pozwoleń przywozu.

Częściowe wykorzystywanie pozwoleń przywozu.

§ 23.

1) Pozwolenia przywozu mogą być wykorzystywane częściowo jednak nie więcej jak przy pięciu zgłoszeniach celnych, bez względu na to, czy zgłoszenia te składane są jednocześnie, czy w pewnych odstępach czasu.

2) Jeżeli strona nie wyczerpie przy pięciu zgłoszeniach celnych kontyngentu podanego w danym pozwoleniu, to traci prawo do wykorzystania reszty na podstawie tego pozwolenia, chociażby okres ważności pozwolenia jeszcze nie upłynął.

3) Poszczególne odprawy celne powinny być odnotowywane na drugim egzemplarzu pozwolenia przywozu (wyjątek patrz § 22); doklejanie do pozwoleń kartek (przedłużników) przeznaczonych do odnotowywania częściowych odpraw celnych jest niedopuszczalne.

Wymienianie w wynikach rewizji numerów zastosowanych pozwoleń przywozu.

§ 24.

1) Numery zastosowanych przy odprawie celnej pozwoleń przywozu należy wypisywać w wyniku rewizji w rubryce „uwagi".

2) Jeżeli wynik rewizji zawiera kilka pozycji, pokrytych różnymi pozwoleniami przywozu, urzędy celne powinny w miarę możności wypisywać w rubryce „uwagi" obok numerów zastosowanych pozwoleń przywozu również pozycje wyniku rewizji, do których odnoszą się poszczególne pozwolenia przywozu.

3) W pokwitowaniach częściowego uiszczenia należności celnych (wzór Nr 8 do § 51 ust. 3 przepisów wykonawczych do prawa celnego) należy w rubryce „uwagi" wypisywać numery zastosowanych pozwoleń przywozu oraz kraj pochodzenia towaru.

Niemożność powtórnego wykorzystywania pozwoleń przywozu.

§ 25.

1) W przypadkach powrotnego wywozu za granicę towarów w trybie art. 73 ust. 4 prawa celnego pozwolenia przywozu, na podstawie których towary te zostały odprawione w przywozie, nie mogą być powtórnie wykorzystane nawet przy odprawie celnej towarów przywiezionych w zamian towarów zwróconych za granicę; na towary te powinny być przedstawione nowe pozwolenia przywozu.

2) Strona ubiegająca się o wydanie pozwolenia przywozu na towary przywożone w zamian towarów zwróconych za granicę obowiązana jest dołączyć do wniosku o wydanie takiego pozwolenia wywozowy kwit celny, stwierdzający powrotny wywóz towaru w trybie art. 73 ust. 4 prawa celnego. Przy odprawie wywozowej towaru zwracanego za granicę w trybie art. 73 prawa celnego urząd celny obowiązany jest wymienić w zgłoszeniu wywozowym datę i numer pozwolenia przywozu, na podstawie którego towar był odprawiony w przywozie.

Żądanie przedstawienia pozwolenia przywozu po dokonaniu odprawy celnej i wydaniu towaru do wolnego obrotu.

§ 26.

1) Nie należy wymagać przedstawienia pozwoleń przywozu w przypadkach pobierania należności celnych od przedmiotów, zwolnionych pierwotnie od tych należności na podstawie art. 22 ust. II pkt 14 i 15 prawa celnego i wydanych do wolnego obrotu, a następnie odstąpionych osobie trzeciej przed upływem dwuletniego okresu czasu bez zezwolenia Dyrekcji Ceł (§ 16 do p. 14 ust. 6 i do p. 15 ust. 4 przepisów wykonawczych do prawa celnego).

2) Również nie należy wymagać przedstawienia nowego pozwolenia przywozu odpowiednio dostosowanego do ustalonej przez Ministerstwo Skarbu przynależności taryfowej towaru na skutek złożonego przez stronę zażalenia na orzeczenie urzędu celnego, jeżeli przed nadejściem do urzędu celnego orzeczenia taryfowego Ministerstwa Skarbu strona, po uiszczeniu należności celnych według orzeczenia urzędu celnego i zadośćuczynieniu wszystkim przepisom obowiązującym przy ostatecznej odprawie celnej, podjęła towar do wolnego obrotu (§ 227 p. I lit. g przepisów wykonawczych do prawa celnego). Natomiast w przypadkach otrzymania przez urząd celny orzeczenia Ministerstwa Skarbu w czasie, gdy towar zalega jeszcze pod dozorem celnym, oclenie tego towaru i wydanie do wolnego obrotu może nastąpić dopiero po przedstawieniu przez stronę właściwego pozwolenia przywozu.

Ogólne pozwolenie na przywóz niektórych towarów.

§ 27.

1) Na przywóz towarów wyszczególnionych w zał. III do niniejszej instrukcji Ministerstwo Przemysłu i Handlu wydało ogólne pozwolenie; przy odprawie celnej tych towarów nie należy zatem wymagać przedstawiania pozwoleń przywozu.

2) Zarządzenia Ministerstwa Skarbu, skierowane do niektórych urzędów celnych w sprawie wydawania do wolnego obrotu bez żądania pozwoleń przywozu pewnych maszyn niewyrabianych w kraju, odprawianych z zastosowaniem umownych zniżek celnych, o ile są sprowadzane z państw, z którymi zostały zawarte w tym względzie osobne porozumienia — pozostają w mocy aż do odwołania.

Stosowanie zwolnień od ograniczeń przywozowych i wywozowych.

§ 28.

1) Zwolnienia od ograniczeń przywozowych i wywozowych przewidziane w § 27 ust. 1 przepisów wykonawczych do prawa celnego mogą być stosowane przez urzędy celne z urzędu albo też na wniosek strony; wniosek strona może złożyć ustnie albo na piśmie; w przypadkach jednak przewidzianych w § 30 ust. 5 strona powinna złożyć wniosek na piśmie.

2) Wnioski przewidziane w ust. 1, złożone na piśmie, podlegają opłacie stemplowej w wysokości 5 zł oraz po 50 gr od każdego załącznika, z wyjątkiem wniosków o zwolnienie od ograniczeń przywozowych i wywozowych w myśl § 27 ust. 1 lit. „c" i „d" przepisów wykonawczych do prawa celnego, które to wnioski są wolne od opłaty stemplowej.

§ 29.

Przy przywozie artykułów kolonialnych, ich surogatów i korzeni objętych grupą 6 taryfy celnej, należy zwalniać od zakazu przywozu na podstawie § 27 ust. 1 lit. a przepisów wykonawczych do prawa celnego tylko nadwyżki towaru, nie przekraczające 1%, a przy odprawie celnej w urzędach celnych położonych w portach polskiego obszaru celnego — 2% ponad wagę, wskazaną w pozwoleniu przywozu; przy częściowym wykorzystywaniu pozwolenia przywozu należy zwalniać od zakazu przywozu tylko nadwyżki towaru, nie przekraczające 1%, a przy odprawie celnej w urzędach celnych położonych w portach polskiego obszaru celnego — 2% ponad wagę ostatniej niewykorzystanej części; w tych przypadkach nie mają zastosowania ograniczenia zawarte w zdaniu drugim ust. 5 § 37 instrukcji manipulacyjnej dla władz i urzędów celnych.

§ 30.

1) Do przedmiotów zbytku (§ 27 ust. 1 lit. c przepisów wykonawczych do prawa celnego) należy zaliczać: skóry futrzane cenne, koronki i hafty, perfumy, biżuterię prawdziwą, kamienie szlachetne i półszlachetne oraz wyroby z nich, perły prawdziwe, wyroby z metali szlachetnych oraz towary objęte grupą 89 taryfy celnej, wykonane z materiałów kosztownych lub z dodatkiem takich materiałów.

2) Przy ustalaniu, czy towar nadesłany w przesyłce pocztowej, a nie będący przedmiotem zbytku, nie posiada charakteru towaru handlowego i może być przeto zwolniony od zakazu przywozu, należy przyjąć jako zasadę, że za towary nie mające charakteru handlowego należy uważać takie towary, które są przeznaczone do użycia przez sprowadzającego, a nie do dalszej sprzedaży, choćby sprzedaż miała nastąpić dopiero po dokonaniu obróbki lub przeróbki, względnie łącznie z innym towarem. Następnie przy określaniu, czy towar przeznaczony jest do dalszej sprzedaży, czy też do własnego użytku odbiorcy, należy brać pod uwagę rodzaj towaru i jego przeznaczenie. Zgodnie z tym, zwolnienia od zakazu przywozu, przewidziane w powołanym § 27 ust. 1 lit. c przepisów wykonawczych do prawa celnego, mogą być stosowane do przesyłek nadchodzących pod adresem:

a) osób i instytucyj nie zajmujących się handlem lub przemysłem;

b) firm handlowych i przemysłowych, pod warunkiem jednak, że sprowadzony towar nie jest przedmiotem handlu lub przemysłu danej firmy.

3) Jeżeli sprowadzony towar jest przedmiotem handlu lub przemysłu odbiorcy, wówczas istnieje słuszne domniemanie, że towar jest przeznaczony do sprzedaży, skutkiem czego towar taki nie może być zwolniony od zakazu przywozu, np. tkaniny lub artykuły konfekcyjne nie mogą być zwolnione od zakazu dla zakładów konfekcyjnych i krawieckich.

4) Ważną również wskazówką przy ustalaniu przeznaczenia towaru (do sprzedaży, czy do własnego użytku) może być okoliczność, czy i jak często jeden i ten sam odbiorca otrzymuje tego samego rodzaju towar.

5) Jeżeli zachodzi podejrzenie, że towar jest przeznaczony do sprzedaży, wówczas należy uzależnić zwolnienie od zakazu przywozu od udowodnienia przez stronę w osobnym wniosku, że towar nie stanowi obiektu handlu lub przemysłu strony.

§ 31.

1) Towary w drobnych ilościach niekorzystające ze zniżek celnych, a stanowiące części składowe lub uzupełnienie maszyn i aparatów, odprawianych na zasadzie **pozwoleń Ministerstwa Skarbu** z zastosowaniem zniżek celnych przewidzianych w rozporządzeniach wydanych na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a prawa celnego, mogą być zwalniane od zakazu przywozu w myśl § 27 ust. 1 lit. e przepisów wykonawczych do prawa celnego, jeżeli są przywożone jednocześnie z maszynami i aparatami, jako towarami podstawowymi.

2) Pod pojęciem drobne ilości w rozumieniu ust. 1 należy uważać ilości nie przekraczające 5% wagi towaru podstawowego, a przy wadze towaru podstawowego 100 kg i mniej — ilości nie przekraczające 10% wagi towaru podstawowego.

§ 32.

Instrukcja niniejsza obowiązuje od dnia 1 maja 1939 r.

Z dniem tym przestają obowiązywać następujące okólniki Ministerstwa Skarbu:

1) z dn. 28 grudnia 1934 r. L. D. IV. 37603/3/34 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 1 z 1935 r., poz. 12),

2) z dn. 28 czerwca 1935 r. L. D. IV. 19819/3/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 19 z 1935 r., poz. 444),

3) z dn. 17 lipca 1935 r. L. D. IV. 17661/3/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 21 z 1935 r., poz. 495),

4) z dn. 6 września 1935 r. L. D. IV. 21730/3/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 25 z 1935 r., poz. 570),

5) z dn. 28 lutego 1936 r. L. D. IV. 3654/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7 z 1936 r., poz. 231),

6) z dn. 27 maja 1936 r. L. D. IV. 11885/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 14 z 1936 r., poz. 466),

7) z dn. 20 lipca 1936 r. L. D. IV. 13796/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 20 z 1936 r., poz. 629),

8) z dn. 22 lipca 1936 r. L. D. IV. 15618/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 20 z 1936 r., poz. 631),

9) z dn. 31 lipca 1936 r. L. D. IV. 15233/1/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 21 z 1936 r., poz. 673),

10) z dn. 14 października 1936 r. L. D. IV. 21927/1/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 28 z 1936 r., poz. 836),

11) z dn. 15 października 1936 r. L. D. IV. 23763/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 29 z 1936 r., poz. 864),

12) z dn. 27 listopada 1936 r. L. D. IV. 23149/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 32 z 1936 r., poz. 973),

13) z dn. 17 grudnia 1936 r. L. D. IV. 30553/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 34 z 1936 r., poz. 1027),

14) z dn. 26 stycznia 1937 r. L. D. IV. 1880/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 3 z 1937 r., poz. 93),

15) z dn. 26 stycznia 1937 r. L. D. IV. 2054/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 3 z 1937 r., poz. 95),

16) z dn. 8 lutego 1937 r. L. D. IV. 2749/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4 z 1937 r., poz. 122),

17) z dn. 19 marca 1937 r. L. D. IV. 5789/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 8 z 1937 r., poz. 253),

18) z dn. 8 kwietnia 1937 r. L. D. IV. 7317/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 10 z 1937 r., poz. 333),

19) z dn. 27 kwietnia 1937 r. L. D. IV. 10329/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 11 z 1937 r., poz. 379),

20) z dn. 12 maja 1937 r. L. D. IV. 11039/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 15 z 1937 r., poz. 483),

21) z dn. 7 lipca 1937 r. L. D. IV. 14545/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 18 z 1937 r., poz. 631),

22) z dn. 26 lipca 1937 r. L. D. IV. 18063/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 19 z 1937 r., poz. 662),

23) z dn. 2 września 1937 r. L. D. IV. 20886/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23 z 1937 r., poz. 757),

24) z dn. 31 sierpnia 1937 r. L. D. IV. 19221/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23 z 1937 r., poz. 758),

25) z dn. 4 października 1937 r. L. D. IV. 22134/2/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 26 z 1937 r., poz. 810),

26) z dn. 9 grudnia 1937 r. L. D. IV. 28092/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33 z 1937 r., poz. 940),

27) C. 121 z dn. 11 marca 1938 r. L. D. IV. 4796/1/38 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 8 z 1938 r., poz. 184),

28) C. 136 z dn. 14 kwietnia 1938 r. L. D. IV. 7859/3/38 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 12 z 1938 r., poz. 329),

29) C. 93 z dn. 15 czerwca 1938 r. L. D. IV. 24986/1/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 17 z 1938 r., poz. 424),

30) C. 145 z dn. 15 czerwca 1938 r. L. D. IV. 15591/3/38 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 18 z 1938 r., poz. 447),

31) C. 171 z dn. 29 listopada 1938 r. L. D. IV. 31401/3/38 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33 z 1938 r., poz. 790),

32) C. 176 z dn. 23 grudnia 1938 r. L. D. IV. 32654/3/38 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 35 z 1938 r., poz. 820),

33) C. 173 z dn. 6 grudnia 1938 r. L. D. IV. 27109/3/38 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 35 z 1938 r., poz. 821).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

Załącznik I do § 16 Instrukcji z dn. 14 kwietnia 1939 r. L. D. IV. 11429/3/39.

W Y K A Z

owoców i jarzyn, których przywóz z Francji i Algieru jest uzależniony od przedstawienia zaświadczenia eksportowego francuskiego Ministerstwa Rolnictwa:

poz. tar. cel.	Nazwa towaru
23 z p. 1	Pestki morelowe
41	Kalafiory świeże
42	Pomidory świeże
44	Kapusta świeża
z 49	Karczochy i szparagi
55	Śliwki świeże
57	Winogrona świeże
59 p. 2	Śliwki suszone
60 pp. 3, 4, 5	Pomarańcze, mandarynki, grape fruits, cytryny
61	Daktyle
63	Figi
69	Orzechy
72	Migdały

Załącznik II do § 16 Instrukcji z dn. 14 kwietnia 1939 r. L. D. IV. 11429/3/39.

WZÓR

zaświadczenia eksportowego francuskiego Ministerstwa Rolnictwa.

REPUBLIQUE FRANÇAISE — REPUBLIKA FRANCUSKA.

MINISTERE L'AGRICULTURE — Ministerstwo Rolnictwa

CERTIFICAT D'EXPORTATION — Zaświadczenie Eksportowe.

Nom ou raison sociale . . . .
Nazwisko lub firma

demeurant à . . . .
zamieszkały w

Rue . . . .
ulica

. . . . . No . . . .
Nr

est autorisé à exporter vers la Pologne, à destination de M. . . . .
może wywieźć do Polski dla P.

demeurant à . . . .
zamieszkałego w

les marchandises d'origine française ci-aprés désignées qui font l'objet d'un contrôle d'importation en

artykuły pochodzenia francuskiego poniżej wyszczególnione, podlegające kontroli przy imporcie do

Pologne et qui seront importées par le bureau de douane de . . . .
Polski i które przywiezione zostaną przez urząd celny w

Dénomination de l'espèce des marchandises d'après le tarif douanier polonais Nazwa artykułu według polskiej taryfy celnej	Quantités ilość	
	Poids brut Waga brutto	Poids net Waga netto

Signature — Date — Cachet

Podpis — Data — Pieczęć

N. B. — Le présent certificat devra être présenté au bureau de douane polonais d'importation.

N. B. — Niniejsze zaświadczenie winno być przy imporcie przedłożone polskim urzędom celnym.

Załącznik III do § 27 ust. 1 Instrukcji z dn. 14 kwietnia 1939 r. L. D. IV. 11429/3/39.

WYKAZ

towarów, na przywóz których Ministerstwo Przemysłu i Handlu wydało ogólne pozwolenie przywozu.

Nazwa towaru	Pozycja t. c. przywozowej
1) Ryż niewyłuszczony oraz wyłuszczony w błonce, sprowadzany do wyrobu ryżu polerowanego, przez porty polskiego obszaru celnego — za pozwoleniem Ministra Skarbu	Uwaga 1 do poz. 30
2) Ryż łamany, zawierający całe ziarna najwyżej w ilości 5% wagi, przeznaczony do wyrobu krochmalu, araku — za pozwoleniem Ministra Skarbu	Uwaga 2 do poz. 30
3) Grzybnia	52 p. 3
4) Zwierzęta, ptaki, płazy, owady — osobno niewymienione, nadsyłane pod adresem ogrodów zoologicznych — oraz pijawki	114
5) Rudy, szlamy, żużle, zendry, oprócz osobno wymienionych — wszystko w kawałkach, proszku, brykietach, również wzbogacone	177
6) Drożdże — sprowadzane za pozwoleniem Ministra Skarbu	284
7) Kultury bakteryjne	391 p. 2
8) Bawełna, odpadki i wyczeski bawełniane, oprócz osobno wymienionych — surowe, końce tkackie bawełniane, stanowiące krótkie splątane, często różnokolorowe kawałki przędzy, — za pozwoleniami Ministra Skarbu . . .	Uwaga do p. 1 poz. 606
Uwaga do p. 8: ogólne pozwolenie na przywóz nie dotyczy materiału włóknistego „kapok".	
9) Juta, wyczeski jutowe — za pozwoleniem Ministra Skarbu	Uwaga 2 do poz. 624
10) Reklamowe plakaty firm zagranicznych, o wszelkich konturach i rysunku, również z podpórkami, z uwidocznioną nazwą i siedzibą firmy	z 834 p. 1
11) Książki, broszury, również z ilustracjami w tekście .	z 836 i ewent. uwaga 1 po poz. 847
12) Czasopisma ilustrowane w językach obcych . . .	837 p. 1 lit. b i ewent. uwaga 1 po poz. 847
13) Czasopisma nieilustrowane i dzienniki w językach obcych	837 p. 2 lit. b i ewent. uwaga 1 po poz 847

Nazwa towaru	Pozycja t. c. przywozowej
14) Czasopisma ilustrowane w języku polskim — za pozwoleniem Ministra Skarbu	uwaga 1 do poz. 837 i ewent. uwaga 1 po poz. 847
15) Czasopisma nieilustrowane oraz dzienniki w języku polskim, których redakcje mają stałą siedzibę poza granicami polskiego obszaru celnego	uwaga 2 do poz. 837 i ewent. uwaga 1 po poz. 847
16) Kalendarze książkowe z działem literackim w języku słowackim	z 838
17) Nuty	839 i ewent. uwaga 1 po poz. 847
18) Wykonane ręcznie: obrazy, rysunki, mapy, plany, nuty oraz manuskrypty, tudzież wypełnione ręcznie lub pismem maszynowym księgi handlowe, rachunkowe, różne blankiety, kwity itp.	840 i ewent. uwaga 1 po poz. 847
19) Fotografie, nawet w postaci pocztówek, w pojędyńczych egzemplarzach oraz fotografie nadsyłane jako materiał redakcyjny dla dzienników i czasopism	Uwaga do poz. 841
20) Mapy, plany, również w atlasach, chociażby podklejone, oprawione, w połączeniu z listwami, oprócz osobno wymienionych	843
21) Reklamowe: książki, broszury, plakaty, cenniki, katalogi, prospekty itp. firm zagranicznych	845 p. 1 lit. c
22) Reklamowe: książki, broszury, plakaty, katalogi, cenniki, prospekty, dotyczące zagranicznej propagandy turystycznej	845 p. 1 lit. d
23) Książki czekowe banków zagranicznych	Uwaga do p. 3 poz. 845 i ewent. uwaga 1 po poz. 847
24) Bilety kolejowe zagraniczne oraz bilety dla komunikacji z zagranicą	845 p. 4 lit. a i ewent. uwaga 1 po poz. 847
25) Rozkłady jazdy dla wszelkiej komunikacji, z wyjątkiem komunikacji w granicach polskiego obszaru celnego .	845 p. 5 lit. b i ewent. uwaga 1 po poz. 847
26) Znaczki pocztowe dla celów filatelistycznych . . .	847
27) Matryce tekturowe gotowe, ogłoszeniowe i ilustracyjne, w pojedyńczych egzemplarzach	Uwaga do p. 6 poz. 1009
28) Dzieła sztuki, broń muzealna oraz wszelkie przedmioty muzealne — za pozwoleniem Ministra Skarbu . . .	1275
29) Etykiety, rysunki, pieczątki itp. towary odprawione warunkowo w myśl postanowień ust. 5 paragrafu 78 przepisów wykonawczych do prawa celnego	
30) Odpadki towarów, zużyte opakowania oraz nie nadające się do użytku części statków, ich wyposażenie lub osprzęt — usuwane na ląd.	

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

o otwarciu i zamknięciu kont czekowych niektórych urzędów celnych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż w związku z utworzeniem i zniesieniem niektórych urzędów celnych w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Mysłowicach, zostały otwarte w Oddziale P. K. O. w Katowicach następujące konta czekowe:

dla Urzędu Celnego w Boguminie, konto czekowe Nr 300.500;

dla Urzędu Celnego w Czacy, konto czekowe Nr 300.517;

dla Urzędu Celnego w Gnojniku, konto czekowe Nr 300.518;

dla Urzędu Celnego w Pawonkowie, konto czekowe Nr 300.519;

dla Urzędu Celnego w Szumbarku, konto czekowe Nr 300.520.

Konto czekowe Nr 300.596 Urzędu Celnego w Zebrzydowicach zostało zamknięte.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 19 kwietnia 1939 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,30	89,77
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	$5,29^{1}/_{2}$	5,32
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	$5,26^{1}/_{2}$	5,29
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	281,50	283,22
Franki francuskie . . .	100 Fr.	14,04	14,14
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	118 65	119,45
Funty angielskie	1 Ł.	24,82	24,98
Funty palestyńskie . . .	1 Ł.	—	—
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	99,75	100,25
Kor. cz.-sł. odc. do 100 kor.	100 K.	—	—
Korony duńskie	100 K.	110,70	111,48
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	124,60	125,52
Korony szwedzkie . . .	100 K.	127,60	128,52
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	16,30	16,90
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	10,70	11,03
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	—	—
Pengö węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	282,50	281,78	283,22
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,01	213,07
Bruksela	100 Blg.	89,55	89,33	89,77
Budapeszt . . .	100 Png.	—	—	—
Bukareszt . . .	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	100,00	99,75	100,25
Helsinki . . .	100 Mk.	11,00	10,97	11,03
Konstantynopol . .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K	—	110,92	111,48
Kowno	100 Lit.	—	—	—
Londyn	1 Ł.	24,91	24,84	24,98
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,92	28,06
Montreal	1 Dol.	—	$5,28^{1}/_{4}$	$5,30^{3}/_{4}$
Nowy Jork . . .	1 Dol.	—	$5,30\ /_{8}$	$5,32^{5}/_{8}$
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	$5,31^{7}/_{8}$	$5.30^{5}/_{8}$	$5.33^{1}/_{8}$
Oslo	100 K.	125,20	124 88	125,52
Paryż	100 Fr.	14,10	14,06	14,14
Praga	100 K.	—	—	—
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	128,20	127,88	128,52
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	—	—
Zurych	100 Fr.	119,15	118,85	119,45
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	78,00	80,50

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.